

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΆΦΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΥΠΑΚΟΉ...

Το κλείσιμο της ΕΡΤ προκάλεσε την πρώτη ανοιχτή κρίση της τρικομματικής κυβέρνησης (που έγινε δικομματική...), ακριβώς επειδή προκάλεσε την πρώτη μεγάλη λαϊκή κινητοποίηση μετά τις εκλογές του προηγούμενου καλοκαιριού. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν είναι σαφής η εξέλιξη της κατάστασης. Ο Σαμαράς αποδυναμωμένος μεν, αλλά και εγκλωβισμένος στην ακροδεξιά αλαζονεία του επιμένει, ενώ οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ δηλώνουν ότι δεν συμφωνούν με τίποτε λιγότερο από την επαναλειτουργία της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης χωρίς καμιά απόλυση, αλλά οι ποικίλοι «ρεαλιστές» караδοκούν.

Ωστόσο, όποια κι αν είναι η εξέλιξη, το μήνυμα της «κρίσης της ΕΡΤ» είναι σαφές: Μόνο ο λαός στους δρόμους μπορεί να τους σταματήσει! Και κάτι ακόμα: Μόνη ελπίδα απέναντι στο μνημονιακό ζόφο αποτελούν η μαζική αντίσταση, η ταξική αλληλεγγύη, η κοινωνική αυτοοργάνωση.

Τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα για μας αλλά και για αυτούς. Όσο παραμένουν στην εξουσία θα επιτίθενται και θα καταστρέφουν (μόνο για αυτό υπάρχουν), αλλά γίνονται όλο και πιο απομονωμένοι

και αδύναμοι – βέβαια, αυτό τους κάνει πιο σπασμωδικούς και επικίνδυνους. Παράλληλα, οι «από κάτω» βιώνουμε τη μεγαλύτερη λεηλασία της ζωής μας, διαπιστώνουμε ότι μεγάλα τμήματα των διπλανών μας παραμένουν φοβισμένα και υποταγμένα, στρέφονται εναντίον των πιο εξαθλιωμένων, κυρίως των μεταναστών και των προσφύγων, φτάνουν να υποστηρίξουν τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής.

Ταυτόχρονα, όμως, βιώνουμε τη μεγαλύτερη περιφρόνηση των «από κάτω» στους άρχοντες, ζούμε μια πρωτοφανή, για τα ελληνικά δεδομένα, άνθηση των συλλογικοτήτων κοινωνικής αλληλεγγύης, απολαμβάνουμε αγώνες όπως της ΒΙΟ.ΜΕ., της Χαλκιδικής, της ΕΡΤ, διαπιστώνουμε ότι το ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης της Αριστεράς παραμένει πιθανό.

Ο λαός στους δρόμους, λοιπόν! Καθόλου εύκολο (η φτώχεια, ο φόβος και η απογοήτευση είναι παντού...), απολύτως αναγκαίο όμως (τίποτα άλλο δεν τους αναχαίτζει, πολύ περισσότερο δεν τους ανατρέπει) και οπωσδήποτε πιο ρεαλιστικό από το να περιμένουμε τις εκλογές μήπως και ο ΣΥΡΙΖΑ βγει πρώτος, το ΚΚΕ συνέλθει, η ΔΗΜΑΡ ανανήψει κ.οκ.

Εξηγούμαστε: Δεν υποτιμάται το αποτέλεσμα των

εκλογών, επιδιώκουμε να προκύψει κυβέρνηση της Αριστεράς, αγωνιζόμαστε να συντρίβουν τα μνημονιακά κόμματα και η Χρυσή Αυγή, αλλά είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι αν από τώρα δεν κλιμακωθούν οι αγώνες και δεν αντεπιτεθεί το κοινωνικό κίνημα, ο ζόφος θα επικρατήσει.

Δεν μπορούμε να περιμένουμε πότε η κυβέρνηση θα υποχρεωθεί να προκηρύξει εκλογές. Εκτός των άλλων, και επειδή αν ο κοινοβουλευτισμός ήταν πάντα ψευδής, τώρα στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού ολοκληρωτισμού έχει εξευτελιστεί πλήρως.

Ούτε μπορούμε να συμφωνήσουμε με γενικόλογες ρητορείες για τη «σωτηρία της πατρίδας» που, προσπαθώντας να διεμβολίσουν συντηρητικά ακροατήρια, το μόνο που κατορθώνουν είναι να χάνουν και από τα δεξιά και από τα αριστερά.

Υπάρχει πόλωση, αλλά υπάρχει και δυναμική. Το έδειξαν οι δεκάδες χιλιάδες που κινητοποιήθηκαν για την ΕΡΤ. Ας αξιοποιήσουμε την πόλωση, ας μεγαλώσουμε τη δυναμική, ας συνειδητοποιήσουμε ότι η γκρίνια και η παραίτηση είναι υποταγή και ο σχεταρισμός, όπως πάντα, αναχωρητισμός.

Η πρώτη ανοικτή

Τα γεγονότα γύρω από το κλείσιμο της ΕΡΤ, που αποφασίστηκε με απλή πράξη νομοθετικού περιεχομένου, σηματοδοτούν το πέρασμα σε μια ποιοτικά νέα κατάσταση. Η κυβέρνηση, προκειμένου να εφαρμόσει το πιο επώδυνο για την κοινωνία σκέλος των μνημονιακών μέτρων, επιχείρησε μια ακόμη επίδειξη πυγμής και αυταρχισμού. Είχε προηγηθεί η απόσυρση του νομοσχεδίου για την αντιμετώπιση της φασιστικής βίας και η προληπτική

ταξικό πρόβλημα της άρσης όλων των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ώστε να υλοποιηθεί το σύνθημα «ο λαός στο δρόμο, ο λαός σε κινητοποίηση παλεύει για την πολιτική και κοινωνική ανατροπή». Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, κανένα σενάριο δεν μπορεί να αποκλειστεί, ακόμη κι αυτό της αναγκαστικής προσφυγής στις κάλπες σε έναν κοντινό χρονικό ορίζοντα. Όλα ωστόσο θα κριθούν από τους κινηματικούς συσχετισμούς και την πίεση που θα ασκηθεί στο

διαδραματίσει το κρατικό κανάλι, από κοινού με τα υπόλοιπα ιδιωτικά, στην επικοινωνιακή προώθηση των κυβερνητικών θέσεων και την εμπέδωση του κοινωνικού αυτοματισμού. Την υπερασπίστηκε διαβλέποντας σε αυτή την κινητοποίηση την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών και μια προοπτική γενικευμένου αγώνα για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών. Αυτή η ευκαιρία δεν πρέπει να χαθεί, αν και οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν είναι πολλοί. Παρέχοντας σε μέρος του προσωπι-

πολιτική επιστράτευση των καθηγητών, η οποία υλοποιήθηκε με πολύ μικρό κόστος για την κυβέρνηση, καθώς έγιναν σοβαρά συνδικαλιστικά και πολιτικά λάθη, τόσο στη διαχείριση της προοπτικής του απεργιακού αγώνα της ΟΛΜΕ όσο και του ζητήματος της επιστράτευσης.

Αυτή τη φορά, όμως, με την ΕΡΤ τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Η κυβερνητική απόφαση για το κλείσιμο της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης προσέκρουσε στην αυθόρμητη μαζική λαϊκή αντίδραση, δημιουργώντας προσδοκίες που, την πρώτη μέρα τουλάχιστον, παρέπεμπαν σε ένα κλίμα ανατροπής που θυμίζει Πολυτεχνείο του '73. Αυτή ακριβώς η μαζική λαϊκή αντίδραση, ως αποτέλεσμα όχι μόνο της οργής για τον δικτατορικό τρόπο κλεισίματος της ΕΡΤ και της αλληλεγγύης προς τους εργαζομένους της, αλλά και ως συμπύκνωση της συσσώρευσης των κοινωνικών προβλημάτων και της απόγνωσης πολύ μεγάλης πλέον μερίδας του πληθυσμού, δημιούργησε την πρώτη σοβαρή κρίση και τις πρώτες ρωγμές στο πλαίσιο της τρικομματικής κυβέρνησης.

Η κυβερνητική αυτή κρίση αποτελεί προανάκρουσμα σημαντικών πολιτικών εξελίξεων, ιδίως στο βαθμό που η Αριστερά θα καταφέρει να διατηρήσει τις δυνάμεις της και την κοινωνία σε εγρήγορση, συνδέοντας το υπαρκτό ζήτημα της δημοκρατικής εκτροπής και των απολύσεων στην ΕΡΤ με το συνολικό

πεδίο της κοινωνικής σύγκρουσης.

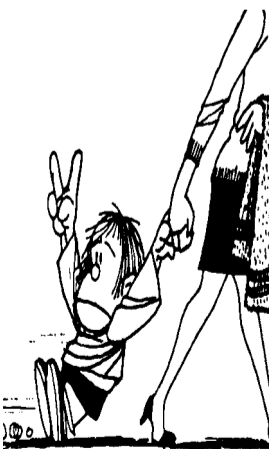
Παρά τις ρωγμές στο εσωτερικό του τρικομματικού κυβερνητικού σχήματος – αυτή τη στιγμή η ΔΗΜΑΡ φαίνεται να εγκαταλείπει τη συμμετοχή της στην κυβέρνηση, όχι όμως και την πρόσδεσή της στη συνέχιση της εφαρμογής της πολιτικής των μνημονίων – η κυβέρνηση Σαμαρά, με τη στήριξη του ΠΑΣΟΚ, θα προσπαθήσει με νύχια και με δόντια να διατηρηθεί στην εξουσία προκειμένου να υλοποιήσει το «μεταρρυθμιστικό» πρόγραμμα της αποδόμησης όλων των εργασιακών και κοινωνικών κατακτήσεων: την εκχώρηση όλων των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας στο ιδιωτικό κεφάλαιο, δεκάδες χιλιάδες απολύσεις σε όλους τους κλάδους του δημόσιου τομέα, καταργήσεις νοσοκομείων και σχολείων, νέα μέτρα και «χαράτσια» σε βάρος των εργαζομένων και των συνταξιούχων για να καλυφθεί το διαρκώς διευρυνόμενο έλλειμμα στην εξυπηρέτηση των δανείων προς την τρόικα.

Το μέλλον που προδιαγράφεται για την κοινωνία και ιδιαίτερα για τα ασθενέστερα τμήματά της, με τις εκτιμήσεις για την ανεργία να ξεπερνά μέσα στους επόμενους μήνες το 30%, είναι αυτό της διογκούμενης εξαθλίωσης. Γι' αυτό και η κινητοποίηση γύρω από την ΕΡΤ την υπερβαίνει κατά πολύ. Ο κόσμος υπερασπίστηκε τη δημόσια ραδιοτηλεόραση και τους εργαζομένους της παρά την έλλειψη ψευδαισθήσεων ως προς το ρόλο που έχει

κού της ΕΡΤ τη δυνατότητα κατάρτισης ολιγόμηνων συμβάσεων με χειρότερους όρους, και απολύοντας άλλους, η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να διασπάσει το εσωτερικό μέτωπο των εργαζομένων και τη συνοχή του με το κίνημα αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί. Παράλληλα, θα επιδιώξει με αυτό τον τρόπο να ξεπεράσει το σκόπελο της απόφασης του ΣΤΕ, που απονομιμοποιεί εν μέρει τους χειρισμούς του Αντ. Σαμαρά, και να δώσει ένα εύσχημο πρόσχημα στο ΠΑΣΟΚ ώστε να επανασυνταχθεί πλήρως με την κυβερνητική πολιτική. Στο μέτρο που αυτό επιτευχθεί, ο δρόμος για την καταστολή ή τον εκφυλισμό της κινητοποίησης είναι ανοιχτός.

Το γεγονός αυτό καθιστά άμεσα αναγκαία την ανάληψη κινηματικών πρωτοβουλιών για τη στενότερη σύνδεση του αγώνα της ΠΟΣΠΕΡΤ με το κίνημα συμπαράστασης. Καθιστά αναγκαία τη μέγιστη δυνατή αλληλεγγύη και τη συγκρότηση κοινού μετώπου αγώνα όλων των φορέων που απειλούνται με κλείσιμο και ιδιωτικοποίηση, τη συγκρότηση ενιαίου μετώπου όλων των εργαζομένων και των ανέργων που πλήττονται από τα μνημόνια.

Με κέντρο αγώνα τα κτίρια της ΕΡΤ σε όλη τη χώρα, πρέπει το κίνημα της αντίστασης να μεταφερθεί σε όλες τις γειτονιές και σε όλους τους εργασιακούς χώρους. Απαιτείται παράλληλα από τους ίδιους τους εργαζόμενους της ΕΡΤ να δώσουν «φωνή» σε όλους τους αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη αυτή

κρίση της κυβέρνησης

ΑΠΟΨΕΙΣ

τη στιγμή. Συγχρόνως, χρειάζεται να απορριφθεί κάθε είδους σχέδιο που δεν θα οδηγεί στην πλήρη επαναλειτουργία όλων των καναλιών, των ραδιοσταθμών και των μουσικών συνόλων της ΕΡΤ. Να απορριφθεί κάθε προοπτική που δεν θα κατοχυρώνει πλήρως τις θέσεις εργασίας όλων των εργαζομένων της ΕΡΤ με το ισχύον εργασιακό καθεστώς που δεν θα υπερασπίζεται τη δημόσια ραδιοτηλεόραση ως δημόσιο κοινωνικό αγαθό που δεν θα ενσωματώνει την εμπειρία που αποκτήθηκε από τον αγώνα της ΕΡΤ προς την κατεύθυνση μιας δημόσιας τηλεόρασης χωρίς κυβερνητική κηδεμονία και διαπλοκή με τα ιδιωτικά συμφέροντα.

Ο αγώνας γύρω από την ΕΡΤ είναι εξαιρετικά σημαντικός. Μία επιτυχία του θα αποτελέσει μια πρώτη σημαντική νίκη της κοινωνίας και θα αναπερώσει το ηθικό της, θα τονώσει την πεποίθηση ότι οι αγώνες που γίνονται με πείσμα και αποφασιστικότητα, με αλληλεγγύη και αγωνιστική συμμετοχή, είναι δυνατό να είναι κερδοφόροι. Και αυτό θα δείξει το δρόμο για νέες νίκες που μπορούν και πρέπει να κερδηθούν, θα ανοίξει την προοπτική για την πολιτική ανατροπή, για την κατεδάφιση των μνημονίων και την απαλλαγή από την τροϊκανή κηδεμονία. Αντίθετα, μία άδοξη ήττα θα μεγεθύνει την ηττοπάθεια και την απογοήτευση, που εξωθούν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στην αναζήτηση αδιέξοδων εξατομικευμένων λύσεων. Θα εντείνει τη διαχείριση του φόβου και την αποδοχή του τετελεσμένου.

Στο επόμενο διάστημα, το σύνολο της κοινωνίας θα δεχτεί ακόμη μεγαλύτερη επίθεση. Μία επίθεση που, ως απαραίτητο συμπλήρωμά της θα έχει τον αυταρχισμό και κάθε είδους καταστολή. Είτε με άμεση χρήση αστυνομικής βίας είτε με τη μορφή των απολύσεων ή των φρονηματικών διώξεων, προκειμένου να εμποδωθεί κλίμα υποταγής και να καταστρατηγηθεί το δικαίωμα στην απεργία και τις κινητοποιήσεις. Ήδη, ψηφίστη-

τους που θα ολοκληρώνει εξωθεσμικά τους σχεδιασμούς της κυβερνητικής πολιτικής, παράλληλα με την ήδη υπάρχουσα συγκαλυμμένη συνεργασία της κυβέρνησης και της αστυνομίας με τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής.

Δημιουργείται επομένως μία κατάσταση έκτακτης ανάγκης και δημοκρατικής εκτροπής, που απαιτεί τη μεγέθυνση των ταξικών αντιστάσεων, την υιοθέτηση μιας κινηματικής

κε το νομοσχέδιο που καταστρατηγεί έμμεσα το δικαίωμα στις διαδηλώσεις. Την ίδια στιγμή, η απαγωγή από τα Εξάρχεια και η παράδοση στις τουρκικές μουσικές υπηρεσίες του τουρκικού αγωνιστή Μπουλούτ Γιαϊλά, σηματοδοτεί ένα νέο ποιοτικό άλμα προς την κατεύθυνση της εγκαθίδρυσης ενός παρακρά-

λογικής και ενός πολιτικού λόγου που θα διασφαλίζει τη ριζοσπαστικοποίηση και όχι την ηττοπάθεια, την ενότητα στη δράση και όχι τη διάσπαση. Μόνο έτσι μπορούμε να ξεφύγουμε από το ζόφο που μας προετοιμάζουν.

Μάνια Μπαρσέφσκι

Άμεση επαναλειτουργία της ΕΡΤ χωρίς καμιά απόλυση

Όλα δείχνουν ότι σε λίγο πέφτει η αυλαία της κακόγουστης φαρσοκωμωδίας των «ενδοκυβερνητικών διαφωνιών». Υπό τη φωτεινή καθοδήγηση της τρόικας εξωτερικού, η ημεδαπή τρόικα φαίνεται ότι θα καταλήξει σε συμφωνία για την ΕΡΤ. Μια συμφωνία που θα προβλέπει την απόλυση πολύ μεγάλου αριθμού υπαλλήλων, την επαναπρόσληψη μέρους του προσωπικού με πολύ χειρότερους όρους από τους σημερινούς, για την δημιουργία ενός κυβερνητικού φερέφωνου στην θέση της δημόσιας τηλεόρασης.

Πιστεύουμε ότι τα συνδικάτα, τα κινήματα, και τα κόμματα της Αριστεράς

δεν πρέπει να αφήσουν να περάσει κανένα κυβερνητικό σχέδιο που:

1. Δεν θα οδηγεί στην πλήρη επαναλειτουργία όλων των καναλιών, ραδιοφωνικών σταθμών και ορχηστρών της ΕΡΤ.
2. Δεν θα διασφαλίζει το σύνολο των θέσεων εργασίας, με τους σημερινούς μισθούς και ασφαλιστικά δικαιώματα.
3. Δεν θα προστατεύει τη δημόσια ραδιοτηλεόραση, τα site, το περιοδικό, τις ορχήστρες, καθώς και το ψηφιακό αρχείο της ΕΡΤ ως δημόσια αγαθά για την εξυπηρέτηση του κοινού οφέλους.
4. Δεν θα ενσωματώνει την εμπειρία της αυτοδιαχειριζόμενης απεργιακής ΕΡΤ, στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας ραδιοτηλεόρασης ακηδεμόνητης από τις εκάστο-

τε κυβερνήσεις, τους κομματικούς μηχανισμούς και τα ιδιωτικά συμφέροντα, η οποία θα είναι στην ουσία της δημόσια.

Όλα δείχνουν ότι η τρόικα εσωτερικού θα επιχειρήσει να διασπάσει τους εργαζόμενους. Γι' αυτό ακριβώς τώρα είναι η ώρα να επιδειχτεί η μέγιστη δυνατή συμπαράσταση, τώρα είναι η ώρα να συγκροτηθεί το ενιαίο μέτωπο των εργαζομένων όλων των υπό κλείσιμο φορέων, το ενιαίο μέτωπο όλων των εργαζομένων και ανέργων που πλήττονται από τη μνημονικά λαίλαπα, για να φύγει αυτή η κυβέρνηση. Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους!

Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Ο μύθος των επίορκων και η επίθεση στο Δημόσιο

Ήδη από πριν την κρίση οι δημόσιοι υπάλληλοι απαξιωνόνταν συνεχώς, όσο όμως η κρίση βαθαίνει, κυβέρνηση και ΜΜΕ τους παρουσιάζουν το λιγότερο ως τέρατα, από τα οποία πρέπει να απαλλαγεί πάραυτα η όμορφη κοινωνία μας. Τα τρία τελευταία χρόνια προσπαθούν να βρουν τον καταλληλότερο τρόπο για να συρρικνώσουν το δημόσιο τομέα και να κάνουν τις χιλιάδες απολύσεις που ζητάει η τρόικα ξεσηκώνοντας τις λιγότερες δυνατές αντιδράσεις. Αφού απέτυχαν παταγωδώς με το καθεστώς της εφεδρείας, συνεχίζοντας την άθλια προπαγάνδα και την κατασυκοφάντηση, άνοιξαν το θέμα των «επίορκων», των «υπεράριθμων», της «αδιαφάνειας».

Από πέρυσι είναι σε ισχύ το νέο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων, που χωρίς υπερβολή δημιουργεί έναν καφκικό μηχανισμό απολύσεων. Με το νέο δίκαιο προβλέπονται πολύ αυστηρότερες ποινές για παραπτώματα δημοσίων υπαλλήλων, ενώ αναμορφώνονται πλήρως και τα πειθαρχικά όργανα, αφού αποκλείονται πια από αυτά οι εκπρόσωποι των εργαζομένων!

Το ακόμα χειρότερο όμως είναι ότι αρκεί η απλή παραπομπή του υπαλλήλου στο πειθαρχικό συμβούλιο για να τεθεί σε καθεστώς αυτοδίκαιης αργίας, δηλαδή σταματάει να εργάζεται και αμείβεται με το ένα τρίτο του μισθού μέχρι να κριθεί η υπόθεσή του! Είναι η πρώτη φορά που το τεκμήριο της αθωότητας αντικαθίσταται από το τεκμήριο της ενοχής. Πολύ λίγο όμως τους ενδιαφέρει, αφού ο τελικός σκοπός είναι βέβαια οι απολύσεις.

Το τι σημαίνει η αυτοδίκαιη αργία στην πράξη το είδαμε ήδη. Από τις περιπτώσεις καθηγητών που συνελήφθησαν σε κινητοποιήσεις και τέθηκαν σε αργία, μέχρι περιπτώσεις όπου υπάλληλοι έπαθαν το ίδιο μετά από ανώνυμη καταγγελία ή μετά από οικονομική ή προσωπική αντιδικία με τρίτο πρόσωπο! Άλλωστε, ο δημοσιουπαλληλικός κώδικας ορίζει ως παράπτωμα και την «αναξιοπρεπή συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας», κάτι που μπορεί να γίνει λάστιχο και να εφαρμοστεί σχεδόν παντού.

Υπάρχουν επίσης περιπτώσεις όπου συνδικαλιστές έχουν παραπεμφθεί σε πειθαρχικό με την καταπληκτική, φασιστικής έμπνευσης, κατηγορία «άσκησης κριτικής σε προϊστάμενη αρχή». Ακόμα και όσοι είχαν παραπεμφθεί στα πειθαρχικά συμβούλια πριν το νέο πειθαρχικό δίκαιο μπαίνουν κι αυτοί σε καθεστώς αργίας!

Φυσικά, τίποτα από αυτά δεν βγαίνει στα ΜΜΕ, όπου πολύ συστηματικά καλλιεργήθηκε ο μύθος των χιλιάδων «επίορκων», τσουβαλιάζοντας εργαζόμενους που τέθηκαν σε αργία είτε επειδή συμμετείχαν σε διαδηλώσεις είτε λόγω παράλογων καταγγελιών, με τους λίγους

που είναι οι πραγματικοί επίορκοι αλλά παραμένουν στις θέσεις τους εδώ και πολλά χρόνια επειδή έχουν κομματική στήριξη.

Η αδίστακτη πολιτική επεκτείνεται και στο χώρο της εκπαίδευσης. Παρ' όλες τις ελλείψεις στα σχολεία, την προσπάθεια γονιών και εκπαιδευτικών να τα κρατήσουν σε λειτουργία, η κυβέρνηση προχωρά προσηλωμένη στο στόχο της ιδιωτικοποίησης της παιδείας, απαξιώνοντας το δημόσιο σχολείο και το πανεπιστήμιο, συγχωνεύοντας ή κλείνοντας σχολεία και τεχνολογικά ιδρύματα. Χιλιάδες καθηγητές, μόνιμοι και αναπληρωτές, κρίνονται υπεράριθμοι και άρα πρέπει να απολυθούν ή να μετακινηθούν σε άγνωστους προορισμούς. Για να καμφθεί κάθε αντίδραση από τη μεριά των καθηγητών εν μέσω πανελλαδικών εξετάσεων, η κυβέρνηση ακολουθεί την –προσφιλή της τώρα τελευταία– τακτική της επιστράτευσης, εφαρμόζοντάς τη, μάλιστα, προληπτικά. Ακόμα και όταν ψηφίστηκε στις γενικές συνελεύσεις η απεργία, η τρικομματική δεν ανησύχησε. Φρόντισε γι' αυτό η συνέλευση των προέδρων, που έσπευσε να ακυρώσει την απεργία. Οι καθηγητές πάντως, περισσότερο από ένα μήνα μετά, παραμένουν επιστρατευμένοι και αμήχανοι να αντιδράσουν στο

δυσόητο Σεπτέμβρη των απολύσεων που έρχονται.

Και ενώ η κοινωνία βρίσκεται σε αναβρασμο, ο Σαμαράς είχε τη φαινή ιδέα να εφαρμόσει το δόγμα του σοκ, κλείνοντας αιφνιδιαστικά την ΕΡΤ και απολύοντας 2.656 εργαζόμενους, αφού φρόντισε να τους κατηγορήσει για την αδιαφάνεια και τα κακώς κείμενα των τελευταίων δεκαετιών. Μετά το πρώτο σοκ όμως ήρθε η οργή. Δεκάδες χιλιάδες πλημμύρισαν το Ραδιομέγαρο φτιάχνοντας ασπίδα προστασίας του αγώνα για να μην κλείσει η ΕΡΤ, με αφορμή τελικά την οποία αρχίζει η πρώτη μεγάλη κρίση για τη δικομματική πια κυβέρνηση.

Με την ίδια πράξη νομοθετικού περιεχομένου δίνεται το σήμα για κλείσιμο ΔΕΚΟ και οργανισμών, απολύοντας αυτοδίκαια τους εργαζόμενους. Το ίδιο θα γίνει και με το προσωπικό των νοσοκομείων, αφού έρχονται συγχωνεύσεις και κλείσιμο πολλών το επόμενο διάστημα.

Το κράτος των μνημονίων δείχνει ξεκάθαρα ποιο θα είναι το μέλλον του Δημοσίου: απολύσεις δεκάδων χιλιάδων υπαλλήλων, καταστολή –συχνά προληπτική– των αγώνων και συρρίκνωση των υπηρεσιών προς χάριν του ιδιωτικού τομέα. Εν τω μεταξύ, η προπαγάνδα καλά κρατεί, όπως και μια λογική εκδίκησης από μια μερίδα του κόσμου, που θεωρεί ότι αφού το Δημόσιο έχει ταυτιστεί με την αδιαφάνεια (από ποιους, άραγε;), πρέπει να τελειώνουμε με αυτό και τους υπαλλήλους του. Όσο για τους τελευταίους, παραμένουν αμήχανοι και διστακτικοί παρ' όλο που βλέπουν την απόλυση να έρχεται. Η ανασφάλεια και ο φόβος που προκαλεί το νέο πειθαρχικό, κάνει τους εργαζόμενους να σκύβουν περισσότερο το κεφάλι για να μην προκαλέσουν. Η απεργία των καθηγητών που τελικά δεν έγινε, με τον τρόπο που έγιναν όλα, είναι ενδεικτική της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η πλειονότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Από την άλλη, ο αγώνας των εργαζομένων στην ΕΡΤ και το τεράστιο κύμα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε γύρω του, είναι ενδεικτικός του πόσο μπορεί να πιέσει κυβερνήσεις η ενότητα όλων μας απέναντί τους. Ο αγώνας αυτός συνεχίζεται και μπορεί να αποφέρει κάποιες νίκες. Σίγουρα πάντως καλλιεργεί συνειδήσεις.

Προφανώς το Δημόσιο έχει προβλήματα, προφανώς δεν ταυτιζόμαστε με τη μορφή και τη λειτουργία που έχει, οφείλουμε όμως να το υπερασπιστούμαστε, όχι μόνο για τη διαφύλαξη των κοινών αγαθών αλλά και γιατί πιστεύουμε ότι μπορεί να αλλάξει προς το καλύτερο.

**Αρχοντία Κούκου
Γιώργος Οικονόμου**

Συλλογικές συμβάσεις εργασίας: Το μετέωρο βήμα της ΓΣΕΕ

Όταν μετά από τρία χρόνια, το 2013, ήρθε η ώρα της επαναδιαπραγμάτευσης των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, είχε περάσει πολύ νερό από το μνημονιακό αυλάκι. Με το νόμο 3899/2010 είχαν ήδη εξουσιοδοτηθεί τα επιχειρησιακά σωματεία να συνοπογράφουν μαζί με τους εργοδότες επιχειρησιακές συμβάσεις που προέβλεπαν μειώσεις μισθών. Καθώς από τις αρχές του 2013 έπαψαν να ισχύουν οι κλαδικές συμβάσεις εργασίας στους περισσότερους κλάδους –μαζί με την τρίμηνη αντί εξαμήνη μετενέργεια– η εύκολη λύση για τα αφεντικά ήταν να περάσουν αναίμακτα σε επιχειρησιακές συμβάσεις με τις μειώσεις μισθών που προβλέπει η μνημονιακή πολιτική, που θεωρεί ότι ο προηγούμενος κατώτατος μισθός των 756 ευρώ μικτά ήταν υπερβολικά υψηλός για την πολύπαθη οικονομία του ελληνικού κράτους. Έτσι, για το 2013, χρονιά που λήγουν οι περισσότερες κλαδικές συμβάσεις εργασίας, ελάχιστες έχουν ανανεωθεί, ενώ ο αριθμός των επιχειρησιακών συμβάσεων –τις οποίες μπορούν να υπογράφουν και «ενώσεις προσωπών» που θα συγκροτούν διευθυντικά στελέχη και φιλοεργοδοτικές ομάδες– αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η κλασική σύμβαση των εμποροϋπαλλήλων, μια από τις πιο πολυμελείς κατηγορίες εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Ενώ η πλειονότητα των μεγάλων αλυσίδων σούπερ μάρκετ παρουσιάζουν κέρδη, αυξάνουν τις τιμές στα προϊόντα τους και μειώνουν τους μισθούς των υπαλλήλων τους (τους οποίους ενίοτε αφήνουν απλήρωτους). Οι μειώσεις φτάνουν έως και το 40% και συνοδεύονται πάντα με την απειλή (και το χαρτί) της απόλυσης. Οι συνδικαλιστές των επιχειρήσεων, διευθυντές στην πλειονότητά τους, συναινούν στις μειώσεις. Οι συνδικαλιστές του σωματείου των εμποροϋπαλλήλων υπέγραψαν νέα κλαδική σύμβαση εργασίας –που προβλέπει μειώσεις 6-18%, ενώ παράλληλα εισάγει τις ελαστικές μορφές εργασίας (εκ περιτροπής εργασία, ημιαπασχόληση κ.λπ.)– στη λογική του «μικρότερου δυνατού κακού», ενώ επικαλούνται την κακή κατάσταση και το λουκέτο στο εμπόριο για να δικαιολογήσουν την απόφασή τους.

Στον κλάδο των τροφίμων και των ποτών, οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα τους δεν φαίνονται διατεθειμένοι να υποχωρήσουν στις συνεχείς μειώσεις μισθών για τις οποίες πιέζουν οι εργοδότες. Σε σύσκεψη στις 9 Ιουνίου αποφασίστηκε να γίνουν άμεσα σε κάθε χώρο δουλειάς γενικές συνελεύσεις και συνεδριάσεις των διοικητικών συμβουλίων, με

αποφάσεις συμμετοχής στην απεργία για την υπογραφή της κλαδικής σύμβασης στις 13 Ιουνίου. Η Ομοσπονδία Γάλακτος - Τροφίμων - Ποτών έχει ήδη πάρει απόφαση για απεργία με θέμα την υπογραφή σύμβασης με ανοιχτή ημερομηνία, ενώ άγριες απεργίες ξεσπούν σε εργοστάσια γάλακτος σε όλη την επικράτεια με αίτημα και την υπογραφή νέας κλαδικής σύμβασης. Στη ΦΑΓΕ, κατά τη διάρκεια πολυήμερης απεργίας τον Μάιο για την υπογραφή σύμβασης και ενάντια στην εκ περιτροπής εργασία, ένας απεργός τραυματίστηκε από φορτηγό που επιχείρησε να εξέλθει από το εργοστάσιο με εντολή της εργοδοσίας. Στην ΑΓΝΟ από τον Μάρτιο αποφασίζουν επαναλαμβανόμενες εικοσιτετράωρες για υπογραφή σύμβασης εργασίας και καταβολή δεδουλευμένων. Η ιδιοκτήτρια εταιρεία ισχυρίζεται πως η προηγούμενη συλλογική σύμβαση είναι υπερπολυτελής (έως και 36% πάνω από τον κατώτατο μισθό που υπογράφει τώρα η ΓΣΕΕ). Επειδή, όπως ισχυρίζεται η εταιρεία, παρά το ότι ήταν κερδοφόρα μέχρι τον Φεβρουάριο, η απεργία τον Μάρτιο την έριξε έξω και χάλασε την εικόνα της στην αγορά, αποφάσισε να απολύσει τα μισά μέλη του διοικητικού συμβουλίου του σωματείου και να τα μηνύσει για να μην τους πληρώσει αποζημίωση. Πρόκειται για μια συνήθη πρακτική των τελευταίων χρόνων με στόχο το ανταγωνιστικό κόστος της εργασίας.

Και εφόσον πιάσαμε την κουβέντα για το γάλα, η πολυήμερη απεργία στο κέντρο διανομής της ΜΕΒΓΑΛ στον Ασπρόπυργο τράβηξε την προσοχή πολλών κινηματικών συλλογικοτήτων το τελευταίο διάστημα. Οι εργαζόμενοι, τόσο στο κέντρο διανομής στον

Ασπρόπυργο όσο και στο εργοστάσιο στη Θεσσαλονίκη, έχουν να πληρωθούν πέντε μήνες. Το σωματείο στον Ασπρόπυργο αποφάσισε να κατεβεί σε απεργία, ενώ στη Θεσσαλονίκη συνέχισαν να δουλεύουν, ευελπιστώντας πως κάποια στιγμή θα πληρωθούν. Όταν οι εργαζόμενοι στη διανομή πήγαν να διαμαρτυρηθούν έξω από την πύλη του εργοστασίου στη Θεσσαλονίκη, το εκεί σωματείο τους εγκάλεσε πως με τη συνδικαλιστική τους δράση θα κλείσουν το εργοστάσιο όπως έκλεισε το σωματείο την ΑΓΝΟ και να τους αφήσουν ήσυχους με τους συνδικαλισμούς, να ασχοληθούν μες τα του... οίκου τους. Οποιαδήποτε ομοιότητα με το σωματείο της Χαλυβουργίας Βόλου είναι εντελώς συμπτωματική.

Η ΓΣΕΕ στο μεταξύ σφυριζεί αδιάφορα. Στην προσπάθειά της να υπογραφεί πάση θυσία μια Εθνική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που θα δικαιολογεί τη θέση τους και τους παχιλούς τους μισθούς –την οποία εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας απαξιώνει παντελώς ο ΣΕΒ λέγοντας ορθά κοφτά πως οι μνημονιακές πολιτικές τις έχουν καταστήσει κενές περιεχομένου και «άδεια πουκάμισα»– θα συρθεί σε μια σύμβαση που ισχύει μέχρι το τέλος του χρόνου, κατοχυρώνει το απειλούμενο επίδομα γάμου αλλά αφήνει τον κατώτατο μισθό για τους κάτω των 25 στις ορέξεις του κάθε εργοδότη ή μάλλον στις εκάστοτε οικονομικές συνθήκες. Στην επόμενη πιθανόν να καταργηθεί και για τους άνω των 25. Για όσο ακόμα θα υπάρχουν συλλογικές συμβάσεις. Και όλα ήταν ωραία στη ζούγκλα

Ρεγγίνα Ζερβού

Εργασιακά

Η επίθεση στην εκπαίδευση και

Η κινητοποίηση των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης επιχειρήσε να αποτελέσει μια συνολική απάντηση στη συγκυβέρνηση που εφαρμόζει τις πολιτικές των μνημονίων ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ.

Απάντηση στις πολιτικές της γενικευμένης ανεργίας και φτώχειας για τον κόσμο της εργασίας, με τη διάλυση των όποιων κοινωνικών δομών Υγείας και Πρόνοιας, το ξεπούλημα του δημόσιου - κοινωνικού πλούτου, της καταστροφής του περιβάλλοντος με την εκχώρησή του στην κερδοσκοπία του κεφαλαίου, τη συρρίκνωση των εργασιακών και πολιτικών δικαιωμάτων, που ιδιαίτερα για το χώρο της εκπαίδευσης περιλαμβάνουν μια σειρά αντικειμενικών μέτρων.

Η εφαρμογή της ευρωπαϊκής εκπαιδευτικής πολιτικής¹ με στόχο τον προσανατολισμό της εκπαίδευσης στις δεξιότητες και όχι στις γνώσεις, στην «*Προώθηση εταιρικών σχέσεων μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών φορέων (για να εξασφαλιστούν κατάλληλα προγράμματα σπουδών και παροχή κατάλληλων δεξιοτήτων)*» και στην υποχρέωση της «*...έκθεσης παρακολούθησης της εκπαίδευσης και της κατάρτισης, η οποία δίνει μια εικόνα της σημερινής προσφοράς δεξιοτήτων και της προόδου για την επίτευξη των πρωταρχικών στόχων της στρατηγικής Ευρώπη 2020*», συνοδεύτηκε από μια σειρά νόμων, προεδρικών διαταγμάτων και υπουργικών αποφάσεων που προσαρμόζουν το εκπαιδευτικό τοπίο στις ανάγκες του νεοφιλελευθερισμού.

Αξιολόγηση εκπαιδευτικού², αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των σχολείων³, νέος Πειθαρχικός Κώδικας⁴, νέο μισθολόγιο - βαθμολόγιο⁵, είναι το πλαίσιο με το οποίο επιχειρείται:

- Η πειθάρχηση στη διοικητική ιεραρχία και την *επιστημονική αυθεντία* του σχολικού συμβούλου.
- Η υποταγή των εκπαιδευτικών στην κρατική παιδαγωγική (δηλαδή τη στοχοθεσία της εκπαίδευσης με βάση τις ευρωπαϊκές οδηγίες, την προσαρμογή στα αναλυτικά προγράμματα της κοινωνικής διαφοροποίησης, στα προκαθορισμένα σχέδια διδασκαλίας, στα βιβλία και στα ωρολόγια προγράμματα που εντατικοποιούν τη ζωή των παιδιών και διευρύνουν τις κοινωνικές και ταξικές ανισότητες).
- Ο ανταγωνισμός μεταξύ των εκπαιδευτικών (για να διατηρήσουμε τη θέση εργασίας και το μισθό).
- Ο ανταγωνισμός και η κατηγοριοποίηση

των σχολείων σε επιτυχημένα - αποτυχημένα.

- Η ενοχοποίηση των εκπαιδευτικών και η αθώωση των κυβερνητικών επιλογών απέναντι στο σχολείο: προγράμματα, υποχρηματοδότηση, ελλείψεις βιβλίων, εκπαιδευτικών, υποδομών κ.λπ.
- Η ποινικοποίηση της πολιτικής, συνδικαλιστικής και κοινωνικής δράσης με την κατασκευή επίορκων.

Η ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου λίγες μέρες πριν από τις πανελλαδικές εξετάσεις αποτέλεσε την κήρυξη πολέμου από την πλευρά της συγκυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας προς τον κόσμο της εκπαίδευσης. Τι περιλαμβάνει συνοπτικά το Πολυνομοσχέδιο και το Προεδρικό Διάταγμα που ακολούθησε:

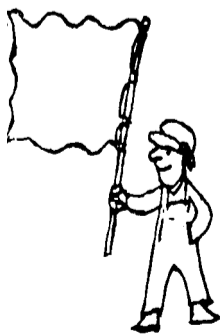
1. Επιταχύνεται η «*διεκπεραίωση*» των υποθέσεων από τα πειθαρχικά συμβούλια και η διαθεσιμότητα των υπαλλήλων.
2. Αυξάνεται το ωράριο των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης κατά 4 ώρες μέσο όρο. Έτσι, 12.000 αναπληρωτές (που προσλαμβάνονται Οκτώβριο-Νοέμβριο έως τα μέσα του Ιούνη) δεν θα δουν ξανά την πόρτα των σχολείων.
3. Επιβάλλεται ο «*εξορθολογισμός*» των οργανικών θέσεων με αύξηση του αριθμού των μαθητών, στο ανώτερο όριο μαθητών ανά τμήμα.
4. Οι εκπαιδευτικοί που θα χαρακτηριστούν υπεράριθμοι θα κατατάσσονται σε πίνακες υποχρεωτικής μετάθεσης σε όλη τη χώρα. Μ' αυτό τον τρόπο 10.000 - 15.000 μόνιμοι εκπαιδευτικοί θα οδηγηθούν σε αναγκαστικές μεταθέσεις την επόμενη διετία και αρκετοί στην απόλυση.

Η επιλογή του χρονικού σημείου που η συγκυβέρνηση επέλεξε να επιβάλει τα αντικειμενικά - αντεργατικά μέτρα δεν ήταν προφανώς καθόλου τυχαία. Στην κατάσταση που βρίσκεται το συνδικαλιστικό κίνημα, έκρινε πως οι αντιστάσεις δεν θα είχαν την αποφασιστικότητα που επέδειξε ο κόσμος της εκπαίδευσης σε προηγούμενες περιόδους. Η πρόκληση προς τους εκπαιδευτικούς της δευτεροβάθμιας να αντιδράσουν την περίοδο των πανελλαδικών εξετάσεων ήταν εμφανέστατη. Το σχέδιο της συγκυβέρνησης περιελάμβανε και την **προληπτική επιστροφή** των καθηγητών μετά την ανακοίνωση από την ΟΛΜΕ της απεργίας κατά την περίοδο των εξετάσεων. Με εργαλείο τα συντηρητικά ανακλαστικά «*τα παιδιά θα ταλαιπωρηθούν*» και «*αντιδράστε αλλά... το Σεπτέμβριο*», βρήκε τρεις συμμάχους: Τα ΜΜΕ με το προσωπικό τους να καλλιεργούν κλίμα σε βάρος των εκπαιδευτικών, σύσσωμη τη συνδικαλιστική

γραφειοκρατία των ΑΔΕΔΥ-ΓΣΕΕ αλλά και το ΠΑΜΕ, και την κοινοβουλευτική Αριστερά.

Σε ό,τι αφορά την τελευταία, είναι γνωστή η στάση του ΚΚΕ με υψηλόβαθμο στέλεχός του να δηλώνει στα κανάλια ότι κανείς δεν πρέπει να εκβιάζει την κυβέρνηση με τις εξετάσεις των μαθητών. Ανάλογα και η ΚΝΕ (όταν είχε κηρυχτεί η επιστράτευση) με προκήρυξή της προς τους μαθητές τους καλούσε «*να βλέπουν με προβληματισμό την απόφαση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ*» προτείνοντας σε κάθε μαθητή: «*Πάρε κουράγιο, διάβασε περισσότερο, μην αποπροσανατολίζεσαι, να δώσεις με το κεφάλι ψηλά τη μάχη που έχεις μπροστά σου*». Αλλά και η στάση του ΣΥΡΙΖΑ δεν απείχε πολύ. Από την πρώτη στιγμή διερευνούσε τρόπους να εκτονωθεί το απεργιακό κλίμα στην εκπαίδευση, να γίνουν οι εξετάσεις και να ξεκινήσει μετά ένας διάλογος μεταξύ υπουργείου και ΟΛΜΕ. Απόλυτη πολιτική αδυναμία από την πλευρά της Αριστεράς, που καλεί σε ρήξη - σύγκρουση με την συγκυβέρνηση και την ΕΕ, να αντιληφθεί ότι τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών

Είναι αλήθεια πως η υπόθεση της ΒΙΟ.ΜΕ. επικοινωνιακά αλλά και από την άποψη της έμπρακτης αλληλεγγύης και στήριξης πάει εξαιρετικά καλά. Η «ιδέα» της ΒΙΟ.ΜΕ. που βασίζεται στην απόφαση του σωματίου των εργαζομένων να πάρουν την τύχη του εργοστασίου στα χέρια τους, να μιλήσουν για αυτοοργάνωση και αυτοδιαχείριση, έχει κυριολεκτικά κάνει το γύρο της Ελλάδας και του κόσμου. Το δείχνουν τα δεκάδες μηνύματα αλληλεγγύης και οικονομικής στήριξης που καταφτάνουν καθημερινά από όλο τον κόσμο μέσω διαδικτύου στην ιστοσελίδα του σωματίου των εργαζομένων και της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης. Το δείχνουν τα εκατοντάδες ψηφίσματα συμπαράστασης στον αγώνα για την επαναλειτουργία του εργοστασίου, από συνδικάτα και σωματεία βάσης, από κατελιγμένα εργοστάσια της Αργεντινής μέχρι την Ιαπωνία και τη Ν. Κορέα, από εργοστάσια και εργασιακούς χώρους που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Το δείχνουν επίσης τα δεκάδες μηνύματα και προσκλήσεις προς τους εργαζόμενους της ΒΙΟ.ΜΕ. από κάθε σημείο της Ελλάδας, από εργοστάσια, στέκια και καταλήψεις από την Ιταλία, τη Γερμανία, και πρόσφατα από την Τουρκία, για να συμμετέχουν σε εκδηλώσεις με θέμα τα πειράματα αυτοοργάνωσης και τις προοπτικές αυτοδιαχείρισης. Τέλος, εξαιρετικής σημασίας είναι η διεθνής καμπάνια στήριξης στο

ο αγώνας που... μένει να γίνει

—όπως αυτά εκφράζονταν από τις αποφάσεις της ΟΛΜΕ— αποτελούσαν το πραγματικό πεδίο σύγκρουσης της περιόδου με τις μνημονιακές πολιτικές.

Το άδειασμα της ΟΛΜΕ από την (χωρίς λόγο ύπαρξης) ΑΔΕΔΥ, που με πρόταση του ΠΑΜΕ κήρυξε απεργία την Τρίτη 14 Μαΐου, όταν οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες ζητούσαν απεργία ενάντια στην επιστράτευση την Παρασκευή 17, μέρα που άρχιζαν οι εξετάσεις, ήταν η πλήρης απόδειξη ότι η ΑΔΕΔΥ αποτελεί μέρος του προβλήματος για τον κόσμο της εργασίας.

Όμως, παρά το αρνητικό πολιτικό κλίμα που καλλιεργήθηκε, χιλιάδες εκπαιδευτικοί της δευτεροβάθμιας συμμετείχαν στις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ την Τρίτη 14 Μαΐου, τις πιο μαζικές μέσα στην 20ετία. Σ' αυτές τις συνελεύσεις η απόφαση ήταν μία: ΠΡΟΧΩΡΑ-ΜΕ. Απόφαση που πάρθηκε παρά το κλίμα που επιχειρήσαν να διαμορφώσουν οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚ να ψηφιστεί μεν η απεργία (για να καταδικαστεί η επιστράτευση και να δοθεί ένα μήνυμα υποστήριξης προς την ΟΛΜΕ) αλλά όχι και να γίνει.

Και φτάσαμε στην Τετάρτη 15 Μαΐου στη συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ. Κι ενώ ψηφίζεται η πρόταση για απεργία, μπαίνει στη συνέχεια δεύτερη πρόταση από την ΟΛΜΕ για το **αν υπάρχουν οι όροι για την πραγματοποίησή της**. Από τα 11 μέλη του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ την πρόταση αυτή διαμόρφωσαν και ως πλειοψηφία πρότειναν 3 μέλη της ΔΑΚΕ, 1 της ΠΑΣΚ (άλλα 2 μέλη απουσίαζαν!) και 2 της ΣΥΝΕΚ. Οι 2 του ΠΑΜΕ ψήφισαν... λευκό (!) και η εκπρόσωπος των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ κατά. Το αποτέλεσμα της δεύτερης ψηφοφορίας ήταν και το καθοριστικό. Οι πρόεδροι, είτε επειδή δεν είχαν κάποια δέσμευση από τις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ είτε επειδή στοιχίστηκαν πίσω από τις αποφάσεις των παρατάξεών τους, με πλειοψηφία των λευκών έκλεισαν οποιαδήποτε προοπτική σύγκρουσης με την πολιτική της κυβέρνησης.

Η επόμενη μέρα μας βρήκε όλους και όλες στα σχολεία θυμωμένους και προβληματισμένους για το μέλλον του δημόσιου δωρεάν σχολείου, για τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών, για τα εργασιακά μας δικαιώματα, για τους χιλιάδες αδιόριστους συναδέλφους-

ισσες που, αν και πάνω από 10 χρόνια ο καθένας και η καθεμιά τους προσφέρουν πολύτιμο έργο στο σχολείο, η συγκυβέρνηση τους πετά στην ανεργία για να αυξήσουν τα τραγικά ποσοστά της.

Όμως το ξέρουν καλά. Με τους εκπαιδευτικούς δεν ξεμπερδεψαν ακόμη. Όχι γιατί είμαστε κάτι διαφορετικό από το σύνολο των εργαζόμενων αλλά γιατί πέρα από τα άλλα έχουμε να υπερασπιστούμε κάτι πολύτιμο για την κοινωνία: Το δημόσιο σχολείο και τη μόρφωση των παιδιών μας.

Ντίνος Παντελίδης

1. Ανασχεδιασμός της εκπαίδευσης: επενδύοντας στις δεξιότητες για καλύτερα κοινωνικοοικονομικά αποτελέσματα. Στρασβούργο, 20.11.2012, COM(2012) 669 final.
2. Σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος «Αξιολόγηση των εκπαιδευτικών της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης».
3. Αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού Έργου της Σχολικής Μονάδας – Διαδικασία Αυτοαξιολόγησης 15 Μαρτίου 2013.
4. ν. 4093/2012
5. ν. 4024/2011

Εργασιακά

BIO.ME. συνέχεια...

εγχείρημα από προσωπικότητες όπως η Ναόμι Κλάιν, ο Τζόρτζιο Αγκάμπεν, ο Ντέιβιντ Χάρβεϊ, ο Τζον Χόλογουεϊ κλπ.

Και είναι αλήθεια πως όλα τα παραπάνω επιτυγχάνονται σε μεγάλο βαθμό χάρη στην εξαιρετική και επίμονη δουλειά όσων(και δεν είναι ιδιαίτερα πολλοί αυτοί και αυτές) συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και την πολύ καλή συνεργασία τους με το σωματείο των εργαζομένων. Μια δουλειά μυρμηγκιού, που έχει να κάνει με τη διαχείριση όλου αυτού του υλικού και του όγκου των πληροφοριών από και προς την Πρωτοβουλία και το Σωματείο, με τη δημιουργία ενός δικτύου αλληλεγγύης και υλικής στήριξης των εργαζομένων και των οικογενειών τους, με την επικοινωνία και την ώσμωση μεταξύ των διάφορων πρωτοβουλιών που ξεπηδούν σε κάθε γωνιά της χώρας και, κυρίως, σε συνεργασία με το σωματείο, με το άνοιγμα στην υπόλοιπη κοινωνία και την απεύθυνση κυρίως σε εργοστάσια που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα και βρίσκονται σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, με σκοπό την ανταλλαγή εμπειριών μεταξύ των εργαζομένων, έτσι ώστε η BIO.ME. να αποτελέσει το φωτεινό

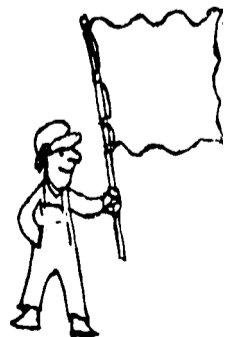
παράδειγμα και το μούσουλα για κάθε εργατική διεκδίκηση. Για να επανέλθουν στο λεξιλόγιο του κάθε εργαζόμενου-ης οι έννοιες της αντίστασης, της αυτοδιεύθυνσης και του εργατικού ελέγχου. Για να αποκτήσει νόημα και να γίνει πράξη το γνωστό πια σύνθημα όλων των τελευταίων εργατικών κινητοποιήσεων «χωρίς εσένα γρανάζι δε γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά».

Επιστέγασμα όλων αυτών των προσπαθειών αποτέλεσαν τρεις πολύ σημαντικές πρωτοβουλίες-εκδηλώσεις αλληλεγγύης, που βοήθησαν σημαντικά τόσο στη δημοσιοποίηση στο εσωτερικό όσο και στη διεθνοποίηση της υπόθεσης της BIO.ME.: α) Η διοργάνωση πορείας αλληλεγγύης στις ΗΠΑ από την επιτροπή διεθνούς αλληλεγγύης του διεθνούς συνδικάτου Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW), β) ο ερχομός του εκπροσώπου των εργαζομένων του εργοστασίου της ZANON στην Αργεντινή, Raoul Godoy σε μια κοινή εκδήλωση με το σωματείο της BIO.ME. και γ) πολύ πρόσφατα η επίσκεψη στο εργοστάσιο της γνωστής δημοσιογράφου και συγγραφέα Ναόμι Κλάιν, που έστρεψε τα φώτα της δημοσιότητας στην υπόθεση της

BIO.ME. και έδωσε την ευκαιρία σε πολύ κόσμο να επισκεφθεί τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου, όπου οργανώθηκε μια πολύ πετυχημένη εκδήλωση με την παρουσία βέβαια της ακτιβίστριας από τον Καναδά.

Πέρα όμως από το κομμάτι της δημοσιοποίησης, έχουν μεγάλη σημασία για την επιβίωση του εγχειρήματος τα επόμενα βήματα που θα γίνουν από τους ίδιους τους εργαζόμενους του σωματείου. Ήδη η διανομή των προϊόντων της αυτοδιαχείρισης σε πανελλαδική κλίμακα είναι εξαιρετικά ενθαρρυντική, καθώς εκατοντάδες δομές και δίκτυα αλληλεγγύης συμμετέχουν σε αυτή. Είναι πολύ σημαντικό να δούμε αν θα καταφέρει το εργοστάσιο να παράγει και να πουλάει τα προϊόντα του, κάτω από ποια νομική μορφή και με ποιον τρόπο. Και είναι αλήθεια πως μέχρι τώρα τα αποτελέσματα όλων των προσπαθειών που έχουν γίνει μέσω των επίσημων οδών δεν είναι και τόσο ενθαρρυντικά. Αλλά, όπως επιμένουν να λένε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι της BIO.ME.: «Είμαστε αποφασισμένοι να υπερασπίσουμε την επαναλειτουργία του εργοστασίου με το αίμα μας».

Κώστας Κατσαρέλης

Κέντρα κράτησης μεταναστών:

Παρανομοποίηση της μετανάστευσης -

Τα κέντρα κράτησης μεταναστών δεν είναι νέα συνθήκη στην Ελλάδα. Στα ανατολικά σύνορα της επικράτειας, ήδη από τις αρχές του 2000 και με μεγαλύτερη έμφαση μετά το 2004, κέντρα κράτησης μεταναστών υπήρχαν σε νησιά του Αιγαίου (Χίος, Σάμος, Λέσβος), στη Ροδόπη αλλά και στον Έβρο.

Σχηματικά, την πρώτη πενταετία του 2000 τα κέντρα κράτησης που υπήρχαν στην Ελλάδα ήταν εγκαταλειμμένοι χώροι – συχνά παλιές αποθήκες, βιομηχανικοί χώροι, ξενοδοχεία κ.λπ. – που είχαν «μετασχηματιστεί κατάλληλα» ώστε να κρατούνται μετανάστες-ριες. Οι συνθήκες κράτησης ήταν άθλιες (κατοντάδες άτομα στοιβαγμένα, συνθήτως κοινοί χώροι για άντρες, γυναίκες και παιδιά, με ελάχιστες τουαλέτες, γενικά χωρίς ζεστό νερό και θέρμανση, συχνά χωρίς καθόλου προαλισμό). Παρ' όλα αυτά, η πρόσβαση τοπικών ομάδων ή επιτροπών από αντιρατσιστικές ή Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις επιτρεπόταν κατά περίπτωση, ιδιαίτερα στις περιοχές εκείνες όπου υπήρχαν ομάδες αλληλεγγύης για να το διεκδικούν (Χίος, Σάμος, Λέσβος). Ταυτόχρονα, η κράτηση των μεταναστών που τότε – όπως και τώρα – γινόταν με σκοπό την απέλασή τους είχε χρονικό όριο τους 3 μήνες ενώ σε πολλές περιπτώσεις ήταν πολύ λιγότερο.

Τα πρώτα «πρότυπα» κέντρα κράτησης στην ελληνική επικράτεια λειτούργησαν το 2007-2008 στο Βαθύ της Σάμου και στο Φυλάκιο του Έβρου. Τα νέα αυτά κέντρα κράτησης φτιάχτηκαν εν μέρει ως απάντηση στις καταγγελίες αντιρατσιστικών ομάδων, Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων αλλά και θεσμικών φορέων της ΕΕ για τις συνθήκες κράτησης. Ενώ, όμως, θεωρητικά στους νέους χώρους κράτησης οι συνθήκες διαβίωσης ήταν καλύτερες – γιατί, πρακτικά, όταν σε χώρους που προορίζονται για 400 άτομα κρατούνται πάνω από 1.000 οι συνθήκες πάλι είναι άθλιες – τα νέα κέντρα κράτησης ήρθαν να εξυπηρετήσουν έναν τελείως διαφορετικό ρόλο: Στην ουσία θεσμοποίησαν την κράτηση – που μέχρι τότε είχε μια πιο άτυπη και συγκεκριμένη κατά τόπο και περίπτωση μορφή – ενώ ταυτόχρονα συνέβαλαν στην περαιτέρω εννοιολόγηση και αντιμετώπιση της μετανάστευσης χωρίς χαρτιά ως αξιόποινης πράξης η οποία φέρει και αυτεπάγγελτη ποινική φυλάκιση.

Το 2009 αλλάζει και η νομοθεσία για το χρόνο κράτησης των μεταναστών υπό απέλαση και από 3 μήνες γίνεται 6 ενώ, σύμφωνα με απόφαση του ΣΤΕ το 2012, ο χρόνος παραμονής στα κέντρα κράτησης δύναται να επεκταθεί έως και 12 μήνες, ώστε να ολοκληρω-

νται οι χρονοβόρες γραφειοκρατικές διαδικασίες για τις απελάσεις.

«Γιατί όλοι πρέπει να φοβηθούν»

Την περίοδο του Μνημονίου και της οικονομικής κρίσης οι μετανάστες-ριες μεταμορφώνονται τόσο από τον κυρίαρχο λόγο όσο και από τις προτεινόμενες πολιτικές σε αποδιοπομπαίους τράγους. Οι μετανάστες και όχι η οικονομική και η (ανύπαρκτη) κοινωνική πολιτική παρουσιάζονται ως υπεύθυνοι για την εξαθλίωση, την εγκληματικότητα και την ανασφάλεια όχι μόνο στο κέντρο της Αθήνας αλλά και σε ολόκληρη τη χώρα.

Η λειτουργία νέων κέντρων κράτησης δεν είναι πια κάτι που γίνεται σχεδόν «αθόρυβα» στις γκριζες ζώνες των συνόρων ή στις παρυφές της πόλης. Έχει μετατραπεί σε προεκλογική υπόσχεση. Το ίδιο και οι απελάσεις, οι επιχειρήσεις-σκουίπα, οι επαναπροωθήσεις. Πριν τις εκλογές του 2012, τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και η Νέα Δημοκρατία, επιδιώκοντας να χτίσουν μια νέα συναίνεση, «επένδυσαν» στην καλλιέργεια του φόβου σε πολλαπλά επίπεδα. Η προεκλογική καμπάνια της ΝΔ είχε βασικό σύνθημα «να επανακαταλάβουμε τις πόλεις μας [από τους λαθρομετανάστες]». Ο πρώην υπουργός Υγείας Α.

Λοβέρδος, μιλώντας για «υγειονομικές βόμβες» στο κέντρο της Αθήνας διαπόμπευσε δημόσια τις κατηγορούμενες ως οροθετικές γυναίκες που εργάζονται στην πορνεία. Ο Χ. Παπουτσής, ως υπουργός Προστασίας του Πολίτη, είχε ανακοινώσει την κατασκευή ή ανακατασκευή 14 κέντρων κράτησης ενώ ξεκίνησε και το χτίσιμο του «τείχους» στον Έβρο. Ο διάδοχός του, Μ. Χρυσοχοϊδης, ανακοίνωσε την κατασκευή 30 νέων κέντρων κράτησης. Ο Ν. Δένδιας, νυν υπουργός Δημόσιας Τάξης, εξαπέλυσε τον «Ξένο Δία» εναντίον των τοξικομανών, έχει ανοίξει 4 νέα κέντρα κράτησης (Κομοτηνή, Ξάνθη, Κόρινθος, Δράμα) ενώ έχει επιδειξει και σημαντικό έργο στην καταστολή κοινωνικών και εργατικών αγώνων (π.χ. Σκουριές, απεργίες Μετρό, ναυτεργάτες), στο βασανισμό συλληφθέντων και στη δημόσια επιδείξη τους (συλληφθέντες αντιφασιστικής μοτοπορείας, συλληφθέντες στο Βελβεντό Κοζάνης).

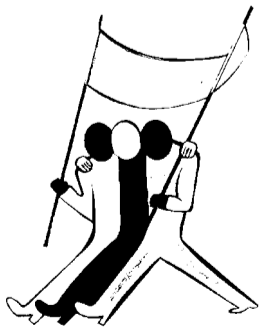
Η ποιοτική διαφορά με τα προηγούμενα χρόνια – καθώς δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται μαζικές επιχειρήσεις-σκουίπα, που υπάρχει καταστολή κοινωνικών αγώνων αλλά και βασανισμοί στα τμήματα – δεν έγκειται μόνο στην αύξηση και οξυνση της καταστολής αλλά και στη δημόσια επιδείξη της. Ο Μ. Φουκό περιγράφοντας τα βασανιστήρια του Μεσαίωνα έγραφε: «Στις τελετές των βασανιστηρίων κύριο πρόσωπο είναι ο λαός (...). Ο κόσμος πρέπει όχι μονάχα να μάθει αλλά και να δει. Γιατί όλοι πρέπει να φοβηθούν. Αλλά και γιατί

Η βάρβαρη στοχοποίηση των μεταναστών και προσφύγων από την ακροδεξιά αντίληψη της κυβέρνησης δεν έχει τέλος. Οι συνεχόμενες επιχειρήσεις-σκουίπα της ΕΛΑΣ με τον «Ξένο Δία» κατά μεταναστών και προσφύγων έχουν γεμίσει τα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων με αθώους ανθρώπους. Χώροι που είναι φτιαγμένοι το πολύ για 24ωρη προσωρινή κράτηση/προσαγωγή, έχουν μετατραπεί στις χειρότερες φυλάκες μακρόχρονης κράτησης των χωρίς χαρτιά μεταναστών και προσφύγων. Οι άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, όπως π.χ. η έλλειψη βασικών ειδών υγιεινής και τροφίμων, η παντελής έλλειψη προαλισμού, ο αποκλεισμός των κρατούμενων από την επικοινωνία με συγγενείς και δικηγόρους και τα καθόλου μεμονωμένα περιστατικά αστυνομικής βίας, τα βασανιστήρια σε βάρος των κρατούμενων χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα

Ο Νόμος και η Τάξη

αδίκημα, έχουν φέρει την κατάσταση όχι μόνο στα όρια της νομιμότητας ως κράτος δικαίου, αλλά και στα όρια της εγκληματικής πράξης της ακροδεξιάς κυβέρνησης με πρωταγωνιστή τον υπουργό Δημόσιας Τάξης Ν. Δένδια. Για παράδειγμα, στο Α.Τ. Καλλιπόλης Πειραιά οι κρατούμενοι μετανάστες έχασαν το βιολογικό τους ρυθμό μετά από πολλούς μήνες κράτησης και τους άνοιξαν μια τρύπα στον τοίχο για να βλέπουν πότε είναι μέρα και πότε νύχτα.

Οι στάσεις, οι απεργίες πείνας, οι απόπειρες αυτοκτονίας και οι εξεγέρσεις των κρατούμενων μεταναστών στα κρατητήρια - κολαστήρια των αστυνομικών τμημάτων, π.χ. της Ομόνοιας, του Αγίου Παντελεήμονα, της Ακρόπολης, των Εξαρχείων, της Κυψέλης, της Δραπετσώνας, του Πειραιά, αλλά και της Ξάνθης, της Πάτρας και αλλού, είναι η κραυγή

πειθάρχηση της εργασίας*

πρέπει να είναι μάρτυρες, κάτι σαν εγγυητές της τιμωρίας, και ακόμα γιατί πρέπει, ως ένα σημείο, να πάρουν μέρος σ' αυτήν.» (M. Foucault, *Επιτήρηση και Τιμωρία*, 1989, σ.77). Η καταστολή σε όλη την επικράτεια και απέναντι σε όλο και πιο διευρυμένα τμήματα του πληθυσμού ακολουθεί αυτή τη λογική: «Ο κόσμος πρέπει όχι μόνο να μάθει αλλά και να δει». Τα ΜΜΕ κατακλύζονται από εικόνες αστυνομικών επιχειρήσεων στο κέντρο της Αθήνας, τηλεθεατές παρακολουθούν «ζω-ντανά» τις συλλήψεις, τις εφοδούς σε σπίτια μεταναστών-ριών, τη μεταγωγή τους στα κρατητήρια, τις φωτογραφίες των γυναικών «κατηγορούμενων» ως φορέων του HIV, τις φωτογραφίες των κακοποιημένων συλληφθέντων του Βελβεντού Κοζάνης. «Γιατί όλοι πρέπει να φοβηθούν».

Παρανομοποίηση της μετανάστευσης – καθυπόταξη της εργασίας

Η «παρανομοποίηση» των μεταναστών είναι χρήσιμη σε πολλαπλά επίπεδα: Αφενός, στη «ρύθμιση» των καθεστώτων εργασίας σε πολλαπλές χωρικές κλίμακες προς όφελος του κεφαλαίου και, αφετέρου, στην πειθάρχηση και την καθυπόταξη όχι μόνο των μεταναστών-ριών αλλά και των ντόπιων εργατών-ριών.

Ο «παράνομος» μετανάστης σαν μια νομική έννοια και ως συγκεκριμένος στόχος των πολιτικών ελέγχου και του δημόσιου λόγου εμφανίζεται στην Ευρώπη ως αποτέλεσμα της ριζικής αλλαγής των μεταναστευτικών πολιτικών μετά την πετρελαϊκή κρίση του 1973 και την κρίση του φορντισμού. Μόνο όταν τα κράτη δημιούργησαν νομοθεσίες που κατέστησαν την ανεπιθύμητη μετανάστευση παράνομη, την έκαναν αξιόποινη πράξη, και εισήγαγαν τεχνολογικές, διοικητικές και κατασταλτικές διαδικασίες για την αντιμετώπισή της, έγινε η μετανάστευση παράνομη. Στην Ελλάδα, αντίστοιχα, η μεγαλύτερη πλειονότητα των μεταναστών-ριών που σήμερα είναι «νόμιμοι», ήρθαν και πιθανόν έζησαν αρκετό διάστημα «παράνομα» στη χώρα και εκ των υστέρων απέκτησαν χαρτιά με τις τρεις μαζικές διαδικασίες νομιμοποίησης που έγιναν μεταξύ 1997 και 2005.

Η μεταναστευτική «παρανομία», όπως άλλωστε και η ιδιότητα του πολίτη, αποτελούν κοινωνικές σχέσεις με το κράτος και άρα πολιτικά κατασκευασμένες ταυτότητες. Υπό αυτή την έννοια, η «παρανομία» των μεταναστών δεν είναι μια αναλυτική κατηγορία που περιγράφει μια μοναδική, παγκόσμια, ουδέτερη και πάνω από την ιστορία και το χώρο συνθήκη. Το αντίθετο. Η μεταναστευτική παρανομία παράγεται σε συγκεκριμένα κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά, χωρικά και πολιτισμικά πλαίσια και αποσκοπεί στην καθυπόταξη της μετανάστευσης.

Δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τις

πολιτικές ελέγχου της μετανάστευσης αν δεν σκεφτούμε παράλληλα τα καθεστώτα εργασίας και τους τρόπους που λειτουργεί ο καπιταλισμός. Τα εθνικά σύνορα και οι έλεγχοι της μετανάστευσης δεν χρησιμεύουν τόσο ως φράγματα όσο ως ρυθμιστές του παγκόσμιου καταμερισμού της εργασίας. Υπό αυτή την έννοια, στόχος των πολιτικών ελέγχου της μετανάστευσης δεν είναι σε καμία περίπτωση να σταματήσει η μετανάστευση προς την Ευρώπη, καθώς οι μετανάστες-ριες είναι απολύτως απαραίτητοι για τη διατήρηση του «εφεδρικού στρατού» εργατών, σε μια περίοδο που ακόμα –αν και όλο και λιγότερο– η εθνική εργατική τάξη προστατεύεται από κοινωνικά δικαιώματα και ρυθμίσεις.

Και από τους ανθρώπους χωρίς χαρτιά, σε αυτούς που είναι ημιπαράνομοι, έχουν άδεια παραμονής αλλά όχι άδεια εργασίας, είναι προσωρινά «νόμιμοι», έχουν κάνει αίτηση ασύλου, τους έχει χορηγηθεί «ανθρωπιστικό καθεστώς», όλα αυτά τα διακριτά νομικά καθεστώτα αποτελούν διαφοροποιήσεις της συνθήκης της «παρανομίας», διαφοροποιήσεις, ιεραρχήσεις και οριοθετήσεις των σωμάτων και της εργασίας.

Όλγα Λαφαζάνη

* Μια πιο αναλυτική εκδοχή αυτού του κειμένου έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό Χρόνος, τεύχος 1, Μάιος 2013

του Δένδια βασιλεύουν στα αστυνομικά τμήματα

των απελπισμένων ανθρώπων ψυχών, οι οποίοι στερούνται ακόμα και τη στοιχειώδη ανθρωπιά. Κρατούμενοι χωρίς κατηγορίες και δίκες φυλακίζονται για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα που πολλές φορές ξεπερνά τον ένα χρόνο. Ανάμεσα στους κρατούμενους μετανάστες βρίσκονται ακόμα και ανήλικα ασυνόδευτα παιδιά, άρρωστοι, ανάπηροι και άτομα με ειδικές ανάγκες (π.χ. στο Α.Τ. Ομοιοίας εδώ και έξι μήνες βρίσκεται κρατούμενος μετανάστης με κομμένο το ένα πόδι, ενώ στο Α.Τ. Γαλατσίου υπάρχει παλαιστήνιος πρόσφυγας με σφαίρες Ισραηλινών στα πόδια του, επίσης έξι μήνες κρατούμενος).

Η πλειονότητα των κρατούμενων μεταναστών στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων αλλά και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στα κέντρα κράτησης ανήκουν

σε δυο κατηγορίες: α) Οι αιτούντες πολιτικό άσυλο (ασχέτως του πότε ήρθαν στην Ελλάδα), οι οποίοι είτε δεν κατάφεραν να καταθέσουν αίτηση για πολιτικό άσυλο είτε υπέβαλαν την αίτησή τους και στη συνέχεια δεν κατάφεραν να ανανεώσουν το 6μηνο δελτίο αίτησης πολιτικού ασύλου (ροζ κάρτα) διότι το αίσιος του Τμήματος Αλλοδαπών Αττικής - Πέτρου Ράλλη είναι γνωστό εδώ και χρόνια το πώς λειτουργεί, β) οι οικονομικοί μετανάστες, οι οποίοι ενώ ήταν νόμιμοι με άδεια παραμονής για πολλά χρόνια, με την κρίση και την ανεργία χάνοντας τη δουλειά τους αυτομάτως χάσανε και τη «νομιμότητά» τους, με άλλα λόγια απονομιμοποιήθηκαν διότι δεν κατάφεραν να συγκεντρώσουν τα απαιτούμενα ένσημα, παράβολα, σύμβαση εργασίας και άλλα «απαραίτητα» δικαιολογη-

τικά για την ανανέωση της άδειας παραμονής.

Τα κινήματα, η Αριστερά, οι ευρωπαϊκοί θεσμοί και προφανώς η κοινωνία των πολιτών δεν μπορούν και δεν πρέπει να σιωπούν απέναντι στη βαρβαρότητα που μας επιβάλλει η ακροδεξιά κυβέρνηση με το πρόσχημα «νόμος και τάξη». Η κατάσταση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης γενικά, και στα κρατητήρια των Α.Τ. ειδικά, είναι εγκληματική και παραβιάζει φανερά τις διεθνείς, ευρωπαϊκές και εθνικές συμβάσεις και κανονισμούς ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Το κλείσιμο των κολαστηρίων - κρατητηρίων στα Α.Τ. και όλων των στρατοπέδων συγκέντρωσης πρέπει να είναι το αντικείμενο των δράσεων των αντιρατσιστικών – και όχι μόνο – οργανώσεων στο επόμενο διάστημα.

Νασίμ Λομανί

Alter Summit 8 και 9 Ιουνίου: Εναλλακτική

Οι αγώνες στην Ευρώπη συντονίζονται...

Η Εναλλακτική Σύνοδος των Ευρωπαϊκών Κινήματων που πραγματοποιήθηκε 7 και 8 Ιούνη στην Αθήνα ήταν ένα βήμα για το συντονισμό κινήματων και συνδικάτων της Ευρώπης, για πρώτη φορά μετά το ξέσπασμα της κρίσης. Η συμμετοχή των συντρόφων και συντροφισσών από διάφορες χώρες της Ευρώπης ήταν αρκε-

προβλήματα στο ξεκίνημά τους, όπως θυμόμαστε και από το Φόρουμ. Βέβαια, οι συνθήκες αλλά και οι κινηματικοί συσχετισμοί κάθε στιγμή μπορούν να αλλάξουν, όπως εξάλλου διαπιστώσαμε και στην ΕΡΤ, και οι αγώνες ξαφνικά να βγουν στο προσκήνιο, εκεί που λίγες μέρες πριν τίποτα δεν υπήρχε. Με αυτή την έννοια το να είναι προετοιμασμένη μια κατάσταση διεθνούς

κατάστασης.

Κατά τη διάρκεια του διήμερου της εναλλακτικής συνόδου έγιναν πολλές θεματικές συνελεύσεις, οι οποίες πήγαν εξαιρετικά από πλευράς συμμετοχής, αποφάσεων και δικτυώσεων. Οι συνελεύσεις για το χρέος, τα κοινά αγαθά, τις εξορύξεις, την αλληλεγγύη, την υγεία, την παιδεία, τα εργατικά, τη στέγη, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, αλλά και η μεγάλη αντιφασιστική συνέλευση κ.ο.κ. όλες προχώρησαν ένα βήμα πιο μπροστά το συντονισμό των αγώνων και την επαφή κινήματων του Βορρά με τον Νότο, που έχει και αυτό τη σημασία του.

Βεβαίως η κατάσταση της Αριστεράς στην Ευρώπη, που είναι διαλυμένη στις περισσότερες χώρες, επηρεάζει κατά πολύ τις αντιστάσεις και την κινηματική οργάνωση, αλλά και το συσχετισμό, ο οποίος καθορίζει και την πλευρά των κινήματων. Αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη, και συγκεκριμένα στην προσπάθεια για την εναλλακτική σύνοδο, υπερισχύουν τα συνδικάτα, γεγονός που έχει πολλά θετικά αλλά και πολλά αρνητικά. Από τη μια, ο κόσμος της εργασίας προσπαθεί

να οργανωθεί και, από την άλλη, οι εργατικές ομοσπονδίες της Ευρώπης δεν είναι και ό,τι πιο ριζοσπαστικό υπάρχει. Όμως διαπιστώσαμε πως κάτι αλλάζει και σε αυτό συνεισέφερε και η σκληρή προσπάθεια όλων εκείνων των δυνάμεων που έχουν σημαία τους το διεθνισμό.

Με την επιρροή και του ελληνικού κινήματος, που προπορεύεται των υπολοίπων στην Ευρώπη μιας και η χώρα αυτή ήταν η πρώτη που δέχτηκε τη σφοδρή επίθεση του κεφαλαίου αλλά οργάνωσε και ισχυρές αντιστάσεις, με αυτή λοιπόν την επιρροή το Μανιφέστο των Λαών, το πολιτικό δηλαδή κείμενο που έχει προκύψει απ' όλο αυτό το συντονισμό οργανώσεων και συνδικάτων είναι ένα κείμενο που μπορεί να αποτελέσει βάση κοινών αγώνων από δω και μπρος. Η οργανωτική επιτροπή θα δημοσιεύσει πολύ σύντομα όλες τις αποφάσεις που προέκυψαν στο διήμερο του Alter Summit στην Αθήνα.

Έπεται συνέχεια...

Κυριακή Κλοκίτη

Όλες οι πληροφορίες και τα κείμενα στα:
www.altersummit.eu και
www.altersummit2013.blogspot.gr

τά μεγάλη, αλλά δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για την ελληνική συμμετοχή. Όλες όμως αυτές οι πρωτοβουλίες διεθνιστικού συντονισμού πάντα αντιμετωπίζουν

συντονισμού μόνο θετική μπορεί να είναι – εφόσον βέβαια βλέπει με ταξικά γυαλιά την ευρωπαϊκή υπόθεση και εφόσον επιδιώκει την ανατροπή της υπάρχουσας

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινήματων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινήματων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Σύνοδος των Ευρωπαϊκών Κινήματων στην Αθήνα

Κοινές αγωνίες, κοινές στρατηγικές

Για το διεθνιστικό εργαστήρι του Δικτύου και του Red στο Alter Summit

Μίγες ώρες πριν από τη διαδήλωση με την οποία έπεσε η αυλαία του Alter Summit της Αθήνας, το Δίκτυο και το Red Notebook οργάνωσαν στο Ποδηλατοδρόμιο του ΟΑΚΑ ένα πετυχημένο διεθνιστικό εργαστήρι με τίτλο «Κρίση, ευρωπαϊκά κινήματα και κοινές στρατηγικές». Η επιτυχία της εκδήλωσης δεν έγκειται μόνο στο «πολυφωνικό» της πάνελ ή την προσέλευση και το περιεχόμενο των παρεμβάσεων, μολονότι σε όλα αυτά ο απολογισμός είναι θετικός. Το σημαντικότερο, στην περίπτωση μας, ήταν η ίδια η συνάντηση ενός δυναμικού που, αν και μέχρι σήμερα δεν έχει δουλέψει συστηματικά μαζί, έχει ωστόσο κοινές αγωνίες και, το κυριότερο, μια υψηλού επιπέδου πολιτική συμφωνία. Ιδίως στις χώρες του Νότου, εκεί δηλαδή όπου τα προβλήματα και οι προσεγγίσεις παρουσιάζουν την ισχυρότερη συνάφεια —κι εκεί που η πολιτική ρευστότητα αποτελεί βασικό συστατικό της συγκυρίας—, η συγκρότηση ενός ανατρεπτικού ρεύματος «που ξέρει τι θέλει να κάνει» είναι δυνατό να καθορίσει εξελίξεις πανευρωπαϊκής εμβέλειας.

Εκ μέρους των διοργανωτών, τη συζήτηση άνοιξε ο Νίκος Γιαννόπουλος. Στην παρέμβαση του υποστήριξε ένα πρότυπο σχέσεων πολιτικού και κοινωνικού που αντλεί από τις παραδόσεις της Λατινικής Αμερικής (και λιγότερο από εκείνες της ευρωπαϊκής αυτονομίας και μετααυτονομίας) και το οποίο αντιλαμβάνεται τον βιωματικό αντικαπιταλισμό και τη λαϊκή αυτενέργεια ως αναγκαίους όρους για την αυτοπεποίθηση και την αποτροπή του γραφειοκρατικού εκφυλισμού της Αριστεράς — την ίδια στιγμή που αναγνωρίζει ότι η εσωστρέφεια, η αποσπασματικότητα και ο ναρκισσισμός των κινήματων «εγγυώνται» με μαθηματική ακρίβεια την αναποτελε-

σματικότητα, τη συντηρητικοποίηση και την εξουδετέρωση. Υποστηρίζοντας τη διάλυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία στη συγκυρία της κρίσης γίνεται συνώνυμη της ακύρωσης κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας και συγκροτείται ως κράτος του νεοφιλελευθερισμού, ο ίδιος προειδοποίησε για τον κίνδυνο

η διάλυση αυτή να προκληθεί από τους κυρίαρχους κύκλους στην Ευρώπη, με όρους σοβινισμού και εθνικής αναδίπλωσης — εξέλιξη που τα κινήματα της Ευρώπης θα πρέπει με κάθε τρόπο να αποτρέψουν.

Στο ίδιο μήκος κύματος, ο Σταύρος Τομπάζος (ΕΡΑΣ/Κύπρος) υπερασπίστηκε τη μονομερή σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση, με τρόπο όμως που να διευκολύνονται οι αντιστάσεις και ο συντονισμός των λαών της Ευρώπης. Όπως εξήγησε ο ίδιος, η τακτική του ΑΚΕΛ δεν συμβάλλει προς αυτή την κατεύθυνση —κι αυτό γιατί, κινούμενη στον αστερισμό της «εθνικής οικονομίας», προτάσσει τον κεντρικό πολιτικό στόχο (την έξοδο από την ευρωζώνη) αδιαφορώντας παροικωδώς για τις κοινωνικές και πολιτικές προϋποθέσεις ενός τέτοιου σχεδίου, που θα έδει-

χναν και τα όρια της κυπριακής «ιδιαιτερότητας».

Ο Τζανσάντρο Μέρλι (Μητροπολιτική Συνέλευση Ρώμης/Ιταλία) συνόψισε τις κρισιμότερες παραμέτρους της συζήτησης. Από τη μία, ο μετασχηματισμός του ευρωπαϊκού χώρου μέσα στην κρίση, η μετατόπιση της κυριαρχίας από το εθνικό

book/Ελλάδα) ασχολήθηκε με το πώς βιώνονται οι παραπάνω μετασχηματισμοί, εστιάζοντας στην κρίση κοινωνικών ταυτοτήτων και πολιτικών εκπροσωπήσεων, στο έδαφος της οποίας ισχυροποιούνται εθνικά αφηγήματα κάθε λογής: Αφενός ως «συγκολλητική ύλη» και στήριγμα υποκειμένων που βιώνουν με πρωτόγνωρο

κράτος προς τους υπερεθνικούς οργανισμούς, η δημιουργία νέων συνόρων — εσωτερικών στην Ευρώπη, αλλά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά. Από την άλλη, η (υποκειμενική) αδυναμία κομμάτων και συνδικάτων να παρακολουθήσουν την εξέλιξη αυτή και τα (αντικειμενικά) όρια των πειραμάτων αυτοοργάνωσης εργαζόμενων, πρεκάρων και φοιτητών στο πλαίσιο των εθνικών κρατών. Διεθνείς διοργανώσεις όπως το Blockupy Frankfurt, την εμπειρία του οποίου μας μετέφερε η Κορίνα Γκένσελ (Γερμανία), αποτελούν απόπειρες αντιμετώπισης του προβλήματος και συντονισμού των κινήματων στην εποχή μετά τις αντιπαγκοσμιοποιητικές διαδηλώσεις, στο παράδειγμα που εισήγαγε το Occupy Wall Street.

Στην δική της παρέμβαση, η Αναστασία Ματσούκα (Red Note-

book/Ελλάδα) ασχολήθηκε με το πώς βιώνονται οι παραπάνω μετασχηματισμοί, εστιάζοντας στην κρίση κοινωνικών ταυτοτήτων και πολιτικών εκπροσωπήσεων, στο έδαφος της οποίας ισχυροποιούνται εθνικά αφηγήματα κάθε λογής: Αφενός ως «συγκολλητική ύλη» και στήριγμα υποκειμένων που βιώνουν με πρωτόγνωρο

τρόπο τον κατακερματισμό και την υπαρξιακή ένδεια και, αφετέρου, ως καταφύγιο αυτών που προδόθηκαν από τους «πολιτικούς» και αποξενώνονται από την πολιτική. Όπως εξήγησε, τέλος, ο Άλεξ Νουθ (Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στο Ελληνικό Κίνημα/Αυστρία), δεν είναι μόνο η Ακροδεξιά που ενισχύει τις τάσεις αυτές. Μερίδιο έχει, ήδη πριν από τα χρόνια της κρίσης, και η Κεντροαριστερά, που σε πολλές περιπτώσεις πλειοδοτεί και την ανταγωνίζεται συμβάλλοντας τα μέγιστα στη μετατόπιση της συναίνεσης σε ακραίες συντηρητικές θέσεις.

Στη συζήτηση υπήρξαν και άλλες παρεμβάσεις και η κουβέντα αυτή θα συνεχιστεί.

Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Συνέντευξη με το Συντονιστικό Φορέων και Συλλόγων Σταγείρων - Ακάνθου Ενάντια στην Εξόρυξη Χρυσού

Χαλκιδική: Η μοίρα του τόπου και του ανθρώπου ταυτίζονται

Με αφορμή τη συναυλία στην Ιερισσό τό Σάββατο 25 Μάη, πώς οργανώνεται η αντίσταση των κατοίκων στην Ιερισσό και τη ΒΑ Χαλκιδική (αυτοοργάνωση, ομάδες εργασίας, συμμετοχή του κόσμου, μπλόκα, ανυπακοή);

Στις 25 του Μάη, η Χαλκιδική έστειλε ένα δυναμικό μήνυμα αλληλεγγύης και αγώνα σε κάθε γωνιά της χώρας. Στη συναυλία «για μια εξόρυξη που δε θα γίνει ποτέ» αγαπημένοι καλλιτέχνες ένωσαν τη φωνή τους με πάνω από δέκα χιλιάδες ανθρώπους, αποδεικνύοντας ότι η αλληλεγγύη, η συντροφικότητα και η συνεργασία είναι τα ισχυρότερα όπλα της κοινωνίας ενάντια σε κάθε μορφή αυταρχικής εξουσίας.

Η επιτυχία της εκδήλωσης, όπου δεν σημειώθηκε το παραμικρό πρόβλημα, οφείλεται αποκλειστικά στη συλλογική προσπάθεια εκατοντάδων ανθρώπων που δούλεψαν ακούραστα για πολλές εβδομάδες. Χωρίς αστυνομία, τροχαία, δήμο. Χωρίς αρχηγούς, εντολές και εντολοδόχους, όλοι αυτοί οι άνθρωποι κατάφεραν να συζητήσουν, να οργανωθούν.

Η αυτοοργάνωση –είναι παράδοξο– ήρθε μέσα από τις απαιτήσεις της ίδιας της ζωής μας. Όπως σε πολλά σ' αυτό τον αγώνα, δεν είχαμε άλλη επιλογή από έναν δρόμο πρωτόγνωρο. Αντιστεκόμαστε στην επιβολή αποφάσεων για τη ζωή μας. Αντιστεκόμαστε σε ότιδήποτε μπορεί να καλεστεί ως «η μόνη λύση», ειδικά όταν αυτή είναι φανερά καταστροφική για τη ζωή μας. Αντιστεκόμαστε σε μια σιωπηλή υποταγή απέναντι στη βίαιη καταστολή. Η έμπρακτη αντίσταση μοιραία σε καλεί να αυτενεργήσεις. Να στηριχθείς στον διπλανό σου, να συνεργήσεις, να συνδιοργανώσεις τον καθημερινό αγώνα.

Έτσι, βρεθήκαμε εκατοντάδες άνθρωποι, κάτοικοι του τόπου, να είμαστε ο καθένας ένας απαραίτητος και χρήσιμος κρίκος μιας αλυσίδας, ενός ευρύτερου δικτύου που καλωσόρισε χιλιάδες συναγωνιστές στον τόπο μας. Είχαμε συνοχή μεταξύ μας ακριβώς επειδή για εβδομάδες εργαστήκαμε σε μικρότερες συνθέσεις – η κάθε ομάδα έχοντας αναλάβει ένα πολύ σημαντικό μέρος της όλης οργάνωσης της συναυλίας. Είχαμε επίγνωση ότι, για να πετύχουμε το στόχο μας, έπρεπε όλοι να συμβάλουμε ώστε η κάθε ομάδα να πετύχει.

Ο κόσμος που ταξίδεψε για να συμμετάσχει ανταποκρίθηκε, έγινε μέρος της οργάνωσης. Κόσμος ρωτούσε πώς μπορεί να βοηθήσει, μάζευε σκουπίδια, άλλαζε σακούλες όταν γέμιζαν, πρόσεχε τον διπλανό του σε περιπτώσεις ανάγκης, ενώ κανένας μας δεν

αποχώρησε μέχρι να ξεσπύσουμε και να καθαρίσουμε το χώρο της συναυλίας.

Τόσο στα μπλόκα όσο και στις παρεμβάσεις και στις άλλες δουλειές, φαίνεται έντονη η παρουσία και η ενεργός συμμετοχή των γυναικών όλων των ηλικιών. Είναι πραγματικότητα αυτή η αισιόδοξη εικόνα και πώς ερμηνεύεται;

Η αντίσταση ενεργοποιεί κάθε πτυχή μιας κοινωνίας, κάθε απόθεμα, κάθε δύναμη. Η παρουσία γυναικών κάθε ηλικίας σε τοπικούς συλλόγους (γυναικών, γονέων, πολιτιστικών, περιβάλλοντος) πάντα ήταν μεγάλη. Δεν είναι παράξενο το γεγονός ότι όταν ξεκίνησε η ίδια η κοινωνία να αυτοενημερώνεται για τις καταστροφικές επιπτώσεις της επέκτασης των μεταλλευτικών δραστηριοτήτων στη Χαλκιδική, οι γυναίκες κάθε ηλικίας ήταν αυτές που ένιωσαν επιτακτική την ανάγκη να ενεργοποιηθούν σ' έναν αγώνα αντίστασης. Άλλωστε, η ίδια η βάση της ζωής απειλείται σ' αυτή την περίπτωση – η γη, τα δάση, το νερό. Οι μήνες μιας διαφορετικής βάσης ζωής («οργανικής ανάπτυξης» που σέβεται τις διεργασίες της ζωής) είναι νωπές σε γενιές γυναικών που αποκαλούνται «αμόρφωτες» και συνεχίζουν να ζουν τους κύκλους της φύσης, κοντά στη γη. Είναι αυτές που είχαν απαξιωθεί ως «χωριάτισσες-συνταξιούχες του ΟΓΑ», που είχαν αποχωρήσει από το δημόσιο χώρο. Είναι οι πρώτες που κατάλαβαν ότι η «εικόνα της τηλεόρασης» και η «εικόνα των βιωμάτων μιας κοινωνίας ολόκληρης» (τα παιδιά τους να ονομάζονται τρομοκράτες, η άμυνα απέναντι στην αποκάλυπτα βάρβαρη καταστολή να ονομάζεται «ανομία») διαφέρουν όσο η νύχτα με τη μέρα. Είναι επίσης οι πρώτες που αντλούν από πηγές δύναμης στις οποίες έχει πρόσβαση κανείς μόνο με την πείρα που αποκτά όταν έχει ζήσει δεκαετίες ολόκληρες συμβιωτικά με τον τόπο όπου ανήκει, μέσα από διάφορες δύσκολες καταστάσεις (πόλεμο και αντίσταση, εμφύλιο, δικτατορία). Είναι οι πρώτες που γνωρίζουν ότι η μοίρα του τόπου (περιβάλλοντος) και του ανθρώπου συνδέονται άρρηκτα. Ή και οι δύο ζουν ή και οι δύο πεθαίνουν.

Όταν ο αγώνας έγινε δημόσιος χώρος (πορείες, διαμαρτυρίες, λαϊκές συνελεύσεις, φυλάκια) που συνέδεσε γενιές γυναικών, αναδύθηκε και η «ανοιχτή επιστολή γυναικών», μια γέφυρα μεταξύ γενεών. Προγιαγίδες, γιαγιάδες, μάνες, κόρες αγωνίζονται για τη γη και την ελευθερία. Στέκονται δίπλα η μία στην άλλη σε κάθε πτυχή του αγώνα. Μια κοινωνία που έχει ενεργοποιήσει κάθε της δύναμη είναι μια κοινωνία που έχει λόγο για την

ύπαρξή της, που δεν δέχεται να μείνει παθητικά σιωπηλή μπροστά σε αποφάσεις που έχουν παρθεί «για το καλό της» ή «στο όνομά της». Μια κοινωνία που δεν νοεί τη ζωή δίχως συμμετοχή κι αγώνα.

Πώς αποτιμάτε την καταδικαστική απόφαση για τις τρεις γυναίκες που συνελίφθησαν στις Σκουριές στις 12 Μάη 2013 και τους περιοριστικούς όρους που επιβλήθηκαν σε τρεις ακόμη κατηγορούμενους για τον εμπρησμό των μηχανημάτων της Eldorado; Πώς συνεχίζεται ο αγώνας από 'δω και μπρος;

Πώς να αποτιμήσει κανείς μια τρίχρονη αναστολή σε ποινή τρίμηνης φυλάκισης; Πώς να σχολιάσει κανείς τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας με τις οποίες παρουσίασαν μια εικόνα όπου πάνοπλες διμοιρίες καταστολής απειλήθηκαν και κακοποιήθηκαν από μια χούφτα άοπλες γυναίκες; Πώς αλλιώς να ειπωθεί σε κάθε τόνο ότι ένας κοινωνικός αγώνας ποινικοποιείται μπροστά στα μάτια όλων μας; Μοιάζει η δικαιοσύνη να συντάσσεται σε ευθεία γραμμή με αποφάσεις που έχουν παρθεί «άνωθεν».

Φαίνεται πώς η φράση του πρωθυπουργού «θα προστατευτεί η ξένη επένδυση... με κάθε κόστος» συμπεριλαμβάνει κάθε πτυχή της ζωής όσων πολιτών δεν δέχονται να μείνουν σιωπηλοί και επιμένουν να αγωνίζονται για τα αυτονόητα σε μια δημοκρατία. Εύλογα αναρωτιέται κανείς αν με τη χρηματική εγγύηση που έχει επιβληθεί σε τρεις ακόμα συναγωνιστές μας (8.000 ευρώ ο καθένας) γίνεται προσπάθεια να εισπραχθούν τα χρήματα που κοστίζει η καθημερινή φύλαξη του βουνού του Κακάβου για χάρη της Eldorado.

Όσο πιο λυσσαλέα γίνεται η προσπάθεια να υπνωτιστούμε όλοι –έτσι ώστε να πιστέψουμε πως η λιτότητα και το ξεπούλημα όλων των φυσικών πόρων του τόπου είναι λύση ενός προβλήματος του χρηματοπιστωτικού συστήματος που έχει πάρει στραβό δρόμο– τόσο θα ξυπνάμε. Όσο πιο ωμά και οργανωμένα θα συνεχίζεται να βιάζεται ο τόπος κι οι ζωές μας τόσο πιο αποφασισμένοι θα είμαστε να μοιραστούμε την αλήθεια με τους συνανθρώπους μας, σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Κι όσο ανακαλύπτουμε ως πολίτες τις πραγματικές αιτίες των αγώνων που μας ενώνουν, σε ολόκληρη την Ευρώπη και τον πλανήτη, τόσο θα πραγματώνουμε αυτό που σήμερα φωνάζουμε με κάθε ευκαιρία: «Αυτοί μιλάνε για κέρδη και ζημιές, εμείς μιλάμε για ανθρώπινες ζωές».

Τη συνέντευξη πήρε η Λίνα Κυργιαφίνη

Θέλει η Χούντα να κρυφτεί κι η χαρά δεν την αφήνει...

Μικρή εισαγωγή για μια σοβαρή ιστορία

Στις 20 Ιουνίου διεξήχθη στο στρατοδικείο Αθηνών, η δεύτερη μέσα σε 6 μήνες δίκη του αρνητή στρατεύσεως Μενέλαου Εξίογλου για ανυποταξία, στην οποία καταδικάστηκε σε 5μηνη φυλάκιση. Κατά την εξέταση της ένστασης αναρμοδιότητας του στρατοδικείου που κατέθεσε ο δικηγόρος του, δόθηκαν πολλάκις και σε όλους τους τόνους από τη μεριά της εισαγγελίας και της έδρας οι διαβεβαιώσεις για το πόσο ανεξάρτητη και αμερόληπτη είναι η στρατιωτική δικαιοσύνη, ακόμα κι όταν δικάζει αυτούς που αρνήθηκαν να καταταγούν.

Στο δικαστήριο κατέθεσε ως μάρτυρας ο Λάζαρος Πετρομελίδης, από τις πλέον αναγνωρίσιμες μορφές του κινήματος Αντιρρησιών Συνείδησης, αφού έχει υπερασπιστεί με συνέπεια την επιλογή του απέναντι στο στρατό και το милитарισμό και έχει διωχθεί όσο κανένας τα τελευταία 20 χρόνια για αυτό. Ο Λάζαρος έχει παραστεί σε δεκάδες πρωτοβάθμια και αναθεωρητικά δικαστήρια, έχει καταδικαστεί και έχει εκτίσει ποινή

φυλάκισης. Στο τέλος της κατάθεσής του, ο Πετρομελίδης «έκανε το λάθος» να «προκαλέσει» το δικαστήριο, αφού σχολίασε ότι μπαινοβγαίνοντας σε στρατοδικεία τόσα χρόνια, πολύ λίγο πιστεύει στην αμεροληψία και την αντικειμενικότητά τους

Όταν το κράτος εκδικείται και επιτίθεται

Το βράδυ της ίδιας μέρας, λίγες ώρες μετά τη λήξη της δίκης, η αστυνομία προχώρησε στη σύλληψή του, για εκκρεμούσα υπόθεση ανυποταξίας του. Η σύλληψη έγινε μάλιστα στην περιοχή της προσωρινής του κατοικίας, την οποία, παρεμπιπτόντως, είχε δηλώσει πρώτη φορά κατά την εξέτασή του στο στρατοδικείο.

Δε χρειάζεται πια να είναι κανείς λάτρης των θεωριών συνομοσίας, για να δει ένα αυταρχικής έμπνευσης σχέδιο ολοκληρωτικής επίθεσης απέναντι στους αρνητές στρατεύσεως να βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Με διαδοχικές δίκες, παραδειγματικές συλλήψεις με αυτόφωρες διαδικασίες, προσπάθεια οικονομικής εξόντωσης μέσω εξωφρε-

νικών προστίμων, με φακελώματα συνείδησης και φρονημάτων (όπως επίσης μάθαμε στην ίδια δίκη) προσπαθούν να υποτάξουν τους «ανυπότακτους».

Η ιστορία των διώξεων των αρνητών δυστυχώς δε θυμίζει άλλες εποχές. Υπενθυμίζει τι ακριβώς συμβαίνει εδώ και τώρα: τη μία μέρα με τις επιστρατεύσεις, την άλλη με το χτύπημα κοινωνικών χώρων και τους βασανισμούς αγωνιστών, την τρίτη με το μαύρο στις συχνότητες της ΕΡΤ. Υπενθυμίζει ότι ο αγώνας απέναντι στον αυταρχισμό και στην ακροδεξιά κυβέρνηση δεν μπορεί να είναι μερικός, δεν μπορεί να θέτει προϋποθέσεις και όρους. Γι' αυτό, όπως και όλες οι υπόλοιπες και η υπόθεση των αρνητών στρατεύσεως είναι υπόθεση όλων μας, υπόθεση θεμελιωδών πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, υπόθεση δυναμικής αντίστασης στη βαρβαρότητα.

Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Απαγωγή αλά CIA

Πόσκολα μπορεί κάτι να μας εκπλήξει στη μνημονιακή Ελλάδα. Τα τελευταία τρία χρόνια έχει φαλκιδευτεί κάθε έννοια δικαιώματος κι έχουν ανατραπεί όλα όσα θεωρούνταν ακλόνητα. Ωστόσο, η απαγωγή του αγωνιστή Μπουλούτ Γαϊλά και η παράδοσή του στην Τουρκία συνιστούν εξωφρενικό συμβάν, ακόμα και για τη μνημονιακή Ελλάδα. Στην απαγωγή του Γαϊλά δεν συναντάμε μόνο την (δυστυχώς συνηθισμένη πλέον...) κατάργηση της προστασίας του αιτούντος ασύλου, έτσι όπως αυτή περιγράφεται από την εθνική νομοθεσία και τις διεθνείς συμβάσεις. Ούτε μόνο βρισκόμαστε μπροστά σε μια ακόμα βάνουση παραβίαση της νομιμότητας από αυτούς τους ίδιους που ορκίζονται πέντε φορές την ημέρα στην πάταξη της «ανομίας». Το μείζον στην απαγωγή του Γαϊλά είναι ότι κουρελιάστηκε κυριολεκτικά ο σκληρός πυρήνας της λαϊκής - δημοκρατικής κυριαρχίας. Καταλύθηκε δηλαδή το δικαίωμα των πολιτών μιας χώρας να ασκούν έλεγχο στις πράξεις των

κρατικών αρχών μέσω σταθερών θεσμικών διαδικασιών. Η απαγωγή του Γαϊλά μάς γυρνάει αιώνες πίσω, στα μυστικά και αναιτιολόγητα εντάλματα σύλληψης του Παλιού Καθεστώτος, πριν τη Γαλλική Επανάσταση.

Τα γεγονότα έχουν γίνει αρκετά γνωστά, οπότε αρκούν λίγες γραμμές για να τα υπενθυμίσουμε. Ο Μπουλούτ Γαϊλά, ήδη γνωστός στις ελληνικές αρχές ως πολιτικός πρόσφυγας, απήχθη από πέντε αγνώστους στην οδό Σόλωνος το βράδυ της 30ής Μαΐου. Το πρωί του Σαββάτου 1ης Ιουνίου, οι οικείοι του ειδοποιήθηκαν ότι κρατείται στην Αντιτρομοκρατική της Κωνσταντινούπολης. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του ίδιου, στην απαγωγή και μεταφορά του στην Τουρκία συμμετείχαν τρεις ομάδες, αποτελούμενες από ανθρώπους που μιλούσαν ελληνικά, τουρκικά και αγγλικά.

Ακόμα και αν δεν είχαμε τη μαρτυρία του Γαϊλά, δεν θα πρέπει να υπάρχουν αμφιβολίες για δύο ζητήματα:

1. Την άμεση εμπλοκή και συνενοχή των

ελληνικών αρχών, και μάλιστα στο πιο υψηλό επίπεδο. Αυτή η εμπλοκή δεν προκύπτει μόνο από τη συμμετοχή Ελλήνων στην επιχείρηση, αλλά και από το ανενόχλητο πέρασμα των συνόρων, λίγες μόνο ώρες μετά την απαγωγή.

2. Τη συμμετοχή των αμερικανικών υπηρεσιών. Δεν είναι μόνο «οι άνθρωποι που μιλούσαν αγγλικά», που την πιστοποιούν. Είναι κοινός τόπος ότι οι αμερικάνικες υπηρεσίες προστάτουν και συντονίζουν τη «διεθνή αντιτρομοκρατία». Εν προκειμένω, επανειλημμένα έχουν δημοσιευτεί ρεπορτάζ για την «τριγωνική αντιτρομοκρατική συνεργασία» Ελλάδας-ΗΠΑ-Τουρκίας.

Μετά τη δημοσιοποίηση της απαγωγής του Γαϊλά, οι αντιδράσεις ήταν και πολλές και έντονες. Ωστόσο, πρέπει να δοθεί συνέχεια μέχρι να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι. Πρόκειται για ζήτημα τιμής του κινήματος.

Γιάννης Αλμπάνης

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η Άφρων Αθηνά*

Η απόρριψη του σχεδίου ΑΘΗΝΑ, από τη μεριά του μεγαλύτερου τμήματος της πανεπιστημιακής κοινότητας, δεν έγινε επειδή αποδεχόμαστε τη μέχρι πρόσφατα διάρθρωση και τις παθογένειες της ανώτατης εκπαίδευσης, αποτέλεσμα των πολιτικών που ακολούθησαν τις δύο τουλάχιστον τελευταίες δεκαετίες τα κόμματα εξουσίας. Απορρίπτουμε το σχέδιο ΑΘΗΝΑ γιατί αποτελεί πρόσχημα τόσο για την ολοκληρωτική παράδοση της ανώτατης εκπαίδευσης στις επιδιώξεις της ιδιωτικής κερδοφορίας όσο και για την καταπάτηση δικαιωμάτων διδασκόντων, εργαζομένων και φοιτητών στα ιδρύματα. Η επικοινωνιακή προσπάθεια από πλευράς υπουργείου στήθηκε στη γενική διαπίστωση της γεωγραφικής διασποράς των τμημάτων των ιδρυμάτων και ενισχύθηκε από τη συνθή τακτική της απαξίωσης ζωτικών χώρων του δημόσιου τομέα, έτσι ώστε στη συνέχεια να καταστεί κοινωνικά «εύπεπτη» η ιδιωτικοποίησή τους. Η σκόπιμη ιδεολογική κυβερνητική γενίκευση «περί χαμηλής ποιότητας σπουδών» παρουσιάστηκε – με τη συνέργια των πρόθυμων κυρίαρχων ΜΜΕ – ως αυταπόδεικτη γενική παραδοχή στην, κατά κανόνα χωρίς στοιχεία, προσπάθεια απαξίωσης των πανεπιστημίων και εδραίωσης της εντύπωσης ότι η κυβέρνηση «βάζει τάξη» στα ιδρύματα.

Όμως οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες (με πλέον χαρακτηριστική την περίπτωση της Λαμίας, εκλογικής περιφέρειας του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών Χ. Σταϊκούρα), η

εξόφθαλμη προχειρότητα (λάθη στην καταγραφή της υπάρχουσας κατάστασης), οι πολλαπλές αντιφάσεις (ομοειδή τμήματα σε άλλα πανεπιστήμια εντάσσονται σε σχολές ενώ σε άλλα παραμένουν αυτόνομα), οι συνεχείς «διορθώσεις» (αλλαγές έγιναν και μετά τη δημοσιοποίηση του «τελικού» σχεδίου από πλευράς υπουργείου), η ανάθεση του «έργου» «Μελέτη για την αποτύπωση του ακαδημαϊκού χάρτη της χώρας» σε ιδιωτική εταιρεία, αφαιρέσαν κάθε πρόσχημα από το υπουργείο και ταυτόχρονα αποκάλυψαν, ακόμα και στα μάτια του κάθε καλοπροαίρετου, την παντελή ένδεια ακαδημαϊκών επιχειρημάτων. Καμιά απάντηση δεν δίνεται από κυβερνητικής πλευράς με ποιον τρόπο και γιατί τα πανεπιστήμια γίνονται καλύτερα, όταν εκατοντάδες εκλεγμένα μέλη ΔΕΠ μένουν επί χρόνια αδιόριστα, όταν οι προϋπολογισμοί συνεχώς μειώνονται (καλώντας έτσι έμμεσα τα ιδρύματα να επιβάλουν δίδακτρα), όταν τα ανεπαρκή κονδύλια για φοιτητική μέριμνα οδηγούν καθημερινά φοιτητές και φοιτήτριες σε διακοπή σπουδών, όταν η στήριξη της βασικής έρευνας είναι ανύπαρκτη ωθώντας τους πανεπιστημιακούς σε συνεργασίες με την αγορά.

Το σχέδιο ΑΘΗΝΑ είναι σύμφωνο με την πολιτική συρρίκνωσης των δημόσιων αγαθών (παιδεία, υγεία) και της μετατροπής τους σε προϊόντα/υπηρεσίες ή προνόμια, ενώ ευνοεί την ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (κολέγια). Είναι πλήρως εναρμονισμένο με την πολιτική διάλυσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που έχει αφετηρία της τη Συνθήκη της Μπολόνια και κυρίως συνάδει με τη μνημονιακή πολιτική που εφαρμόζουν πιστά όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις τα τελευταία τρία χρόνια, αφού ο χώρος της δημόσιας εκπαίδευσης θα πρέπει να συμπεστεί κατά 30%, όπως ρητά προβλέπεται στο πρώτο Μνημόνιο. Η σπουδή υλοποίησης του σχεδίου ΑΘΗΝΑ που επέδειξε το υπουργείο ήταν τέτοια που, αν και επανειλημμένα έχει εμφανιστεί ως τιμητής της νομιμότητας, κουνώντας μάλιστα επιτιμητικά το δάκτυλο σε όλους όσους αντιδρούσαμε στην εφαρμογή του Ν.4009/2011, ο ίδιος ο υπουργός δεν δίστασε να αγνοήσει παντελώς την προβλεπόμενη διαδικασία (γνωμοδότηση της ΑΔΙΠ), όπως αυτή ρητά προβλέπεται. Εμφανής ήταν η τάση τόσο της απαξίωσης και περιθωριοποίησης των ανθρωπιστικών, κυρίως, σπουδών όσο και η τιμωρητική στάση απέναντι σε σχολές (βλέπε Φιλοσοφική Πανεπιστήμιο Αθηνών που τελικά το υπουργείο αναγκάστηκε να αναθεωρήσει) που είχαν επιδείξει μαχητική στάση ενάντια στην εφαρμογή του νόμου της Α. Διαμαντοπούλου.

Η διαδικασία νομοθέτησης του σχεδίου

ΑΘΗΝΑ μέσω Προεδρικού Διατάγματος, και όχι μετά από συζήτηση και ψηφοφορία στη Βουλή, αποκάλυψε τόσο την κυβερνητική ανησυχία για τυχόν νέες διαρροές βουλευτών από την τρικομματική κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αλλά – και κυρίως – τη συνεχή και σταθερή διολίσθηση της κυβέρνησης προς αυταρχικές και αντιδημοκρατικές πρακτικές. Επιπλέον, το σχέδιο ΑΘΗΝΑ, πέρα από κάθε αμφιβολία, με την έξωθεν αναμόρφωση της ακαδημαϊκής δομής των ιδρυμάτων αποτελεί μια ακόμα περίπτωση κατάφωρης κατάλυσης του αυτοδιοίκητου των πανεπιστημίων (αφού το άρθρο 16 κάνει ρητή αναφορά στο αυτοδιοίκητο των ιδρυμάτων), συνιστά μια ακόμα αντισυνταγματική ρύθμιση που δεν δίστασε η υιοθετήση η κυβέρνηση προκειμένου να πετύχει την πολιτική της στόχευση. Η κατάργηση/μετακίνηση τμημάτων ΤΕΙ με σημαντικές υποδομές, κτιριακές εγκαταστάσεις και εκτάσεις γης (όπως το ΤΕΙ Θεσσαλονίκης), είτε ανοίγει δρόμο σε ιδιώτες για δυνατότητες επιχειρηματικής δραστηριότητας με δημόσια περιουσία και υποδομές είτε μεταφέρει – στη βάση άλλης πράξης νομοθετικού περιεχομένου – τις υποδομές με τον εξοπλισμό και στις εκτάσεις στη δικαιοδοσία του ΤΑΙΠΕΔ, του επίσημου κυβερνητικού φορέα ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας της χώρας.

Το μεγαλύτερο πλήγμα, σε ό,τι αφορά την κατάργηση και συγχώνευση τμημάτων, δέχθηκαν τα ΤΕΙ, τα οποία ήταν αυτά που πρώτα – εκτός λίγων εξαιρέσεων – έσπευσαν να εφαρμόσουν το νέο θεσμικό πλαίσιο και να εκλέξουν Συμβούλια Ιδρυμάτων την εποχή που στα πανεπιστήμια το μαχητικό μέτωπο διδασκόντων-φοιτητών-εργαζομένων έσπαγε τη μια μετά την άλλη τις απόπειρες των θιασωτών της κυβερνητικής πολιτικής να στήσουν εκλογικές κάλπες. Η «σφαγή των ΤΕΙ» αποδεικνύει για μια ακόμα φορά σε αφελείς, φοβισμένους και ιδιοτελείς ότι η συναίνεση, η συμμόρφωση και η υποταγή στην κυβερνητική πολιτική σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να είναι ο δρόμος της δικής τους «σωτηρίας». Ο μόνος δρόμος που μπορεί να ανακόψει την κυβερνητική επίθεση και να περισώσει ό,τι έχει απομείνει από το δημόσιο, δωρεάν, δημοκρατικό και ακαδημαϊκό χαρακτήρα του Πανεπιστημίου είναι ο δρόμος της μαχητικής αντίστασης και του συλλογικού και οργανωμένου αγώνα. Και όσοι αισθάνονται ήσυχτοι γιατί το σχέδιο ΑΘΗΝΑ δεν τους «ακούμπησε», ας μην εφησυχάζουν, το σχέδιο ΑΘΗΝΑ II έρχεται...

Τάκης Πολίτης

* Ο τίτλος είναι δανεισμένος από ομότιπλη εκδήλωση που έγινε στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας στον Βόλο.

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκι

Βόλος:

Ιωλκού 33,
τηλ.: 6976353100

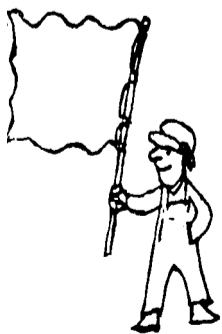
Θεσσαλονίκη:

Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:

Τσαμαδού 13,
τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390

e-mail: diktio@diktio.org, <http://diktio.org>

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

5/4: «Όταν η αυτοδιαχείριση γίνεται πραγματικότητα», συζήτηση στο Στέκι της Τσαμαδού για τη ΒΙΟΜΕ και έκθεση φωτογραφίας από την ομάδα 35 mm από τη Θεσσαλονίκη.

6/4: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους Σύρους πρόσφυγες στο Σύνταγμα. Ενώ οι σφαγές συνεχίζονται, η ελληνική κυβέρνηση αρνείται να δώσει πολιτικό άσυλο στους πρόσφυγες του πολέμου, αλλά κάνει ό,τι μπορεί για την αποτροπή εισόδου τους στη χώρα.

10/4: Έφοδος ΜΑΤ και ΕΚΑΜ σε σπίτια αγωνιστών στην Ιερισσό. Το όργιο καταστολής συνεχίζεται για τους κατοίκους της Χαλκιδικής που αντιδρούν στην εξόρυξη. Προσαγωγές, συλλήψεις, δίκες, συκοφαντίες, όλα δυναμώνουν τον αγώνα και πεισμώνουν τους κατοίκους και το κίνημα αλληλεγγύης. Στις 25/5 πραγματοποιείται μεγάλη συναυλία με συμμετοχή περισσότερων από 10.000 αλληλεγγύων.

14/4 και 18/5: Διαμαρτυρία στην Αμυγδαλέζα, ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών και προσφύγων.

15/4: Εκδήλωση για τους αγώνες κατά των μεταλλείων χρυσού, στο Στέκι του Βόλου.

18/4: Σύλληψη του συντρόφου και αρνητή στρατεύσεως Μ. Εξιογλου. Στις 20/4 συγκέντρωση αλληλεγγύης στο στρατοδικείο του Ρουφ, όπου ο Μένιος μεταφέρεται με κλούβα και χειροπέδες σαν επικίνδυνος κακοποιός. Στις 20/6 νέα συγκέντρωση για την εξ αναβολής δίκη του. Κάτω τα χέρια από τους αρνητές στρατεύσεως!

17/4: Φράουλες και αίμα. Τριάντα περίπου μετανάστες εργάτες γης τραυματίζονται από τα κουμπούρια των επιστατών του μεγαλοτσιφλικά της Μανωλάδας, όταν πήγαν να ζητήσουν τα δεδουλευμένα τους, μαζί με πολλούς ακόμα συμπατριώτες τους από το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν. Οι δράστες συνελήφθησαν και ο Δένδιας έχυσε κροκοδείλια δάκρυα για το «περιστατικό», η ίδια όμως κατάσταση συνεχίζεται στα κάθε λογής χωράφια της επαρχίας, όπου οι σύγχρονοι σκλάβοι ζουν σε άθλιες συνθήκες, χωρίς άλλο δικαίωμα από τη σκληρή δουλειά, την καταπίεση και τον διωγμό όταν τελειώσει η παραγωγή – μέχρι να τους ξαναχρησιμοποιήσουν την επόμενη σεζόν. Εντάξει, κύριε Δένδια, θα περιμένουμε την ερχόμενη άνοιξη να δούμε αν η καλύβα του μπαρμπα-Θωμά στέκει ακόμα...

21/4: Αντιφασιστική εκδήλωση στον Βόλο με αφορμή τη μαύρη επέτειο της δικτατορίας.

Συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις της χώρας ως αντίδραση στον εκφασισμό της κοινωνίας. Να θυμόμαστε για να μην ξεχνιόμαστε.

24/4: «Οικονομία, κοινωνική δικαιοσύνη, προστασία του περιβάλλοντος: Συζητώντας για ένα εναλλακτικό παραγωγικό μοντέλο», ανοιχτή συζήτηση του Δικτύου στην Αθήνα.

13/5: Η απόφαση της κυβέρνησης να προωθήσει απολύσεις πολλών χιλιάδων εκπαιδευτικών και να τους θέσει σε καθεστώς προληπτικής πολιτικής επιστράτευσης, καθώς συζητιέται απεργία στις Πανελλαδικές, βγάζει στο δρόμο χιλιάδες καθηγητές και αλληλέγγυους. Την επόμενη μέρα, οι συνελεύσεις των ΕΛΜΕ αποφασίζουν ομόφωνα απεργία ως αντίδραση στην επιστράτευση. Μετά τους πρώτους πανηγυρισμούς, έρχεται το σοκ: Η συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ ακυρώνει την απεργία πριν καν γίνει, γιατί «δεν συντρέχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις», αφήνοντας έκθετους (και επιστρατευμένους) τους καθηγητές, με την απειλή της απόλυσης εις διπλούν. ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ αγναντεύουν από ψηλά το κίνημα να τους χαιρετάει τον πλάτανο.

30/5: Έτσι απλά, ο Τούρκος πρόσφυγας Μπουλούτ Γιαϊλά, απάγεται στο κέντρο της Αθήνας από άγνωστους που τον βάζουν με τη βία σε αυτοκίνητο, με μη ταυτισμένες πινακίδες. Η ΕΛΑΣ αρνείται οποιαδήποτε σχέση με την απαγωγή, οι δικοί του όμως ενημερώνονται την άλλη μέρα ότι βρίσκεται ήδη σε φυλακή της Τουρκίας. Ο ίδιος αναφέρει ότι αυτοί που τον άρπαξαν μιλούσαν ελληνικά, αγγλικά και τουρκικά. Προαιώνιο το μίσος των δύο λαών, αλλά όταν πρόκειται για την καταστολή αγωνιστών επικρατεί αδελφούσνη... Στις 11/6 γίνεται στην Αθήνα μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απαγωγή και παράδοσή του.

31/5: Με αφορμή τη διάσωση του πάρκου Gezi στην Ισταμπούλ, η διαμαρτυρία γίνεται εξέγερση σε όλη την Τουρκία. Ο γλυκούλης Ερντογάν καταστέλλει άγρια τους διαδηλωτές εξαπολύοντας χημικό πόλεμο, ρίχνοντας ξύλο και σφαίρες, σκοτώνοντας τρεις και τραυματίζοντας εκατοντάδες. Η εξέγερση δυναμώνει παρά την καταστολή, ο κόσμος παραμένει στους δρόμους και σπίνει οδοφράγματα. Η αλληλεγγύη φουντώνει σε όλο τον κόσμο. Στην Αθήνα γίνεται στις 3/6 συγκέντρωση στην τουρκική πρεσβεία. Οι καρδιές μας χτυπάνε στους ρυθμούς της Πλατείας Ταξίμ.

4/6: Ο επί σχεδόν τρία χρόνια προφυλακισμένος Κ. Σακκάς αρχίζει απεργία πείνας, διαμαρτυρούμενος για την εκδικητική παράταση της «προσωρινής» κράτησής του, κατά παρά-

βαση κάθε έννοιας κράτους δικαίου.

7, 8/6: Πραγματοποιείται στην Αθήνα η Εναλλακτική Σύνοδος των Ευρωπαϊκών Κινημάτων, με μεγάλη συμμετοχή Ευρωπαίων και σχετικά λιγότερη Ελλήνων. Το κλίμα πάντως ήταν πολύ καλό, οι συζητήσεις είχαν μεγάλη επιτυχία, όπως και το εργαστήρι του Δικτύου και του Red για το συντονισμό των κινημάτων εν μέσω κρίσης. Σίγουρα πάντως ήταν μια καλή ευκαιρία για συνάντηση, ανταλλαγή εμπειριών και προτάσεων.

11/6: Μη μπορώντας να κρύψει τη χαρά του, ο εκπρόσωπος της ΝΔ ανακοινώνει σε όλο το λαό ότι η ΕΡΤ είναι άντρο αδιαφάνειας και διαφθοράς (των ομοίων του), γι' αυτό και θα κλείσει το ίδιο κιόλας βράδι, θα απολυθούν οι 2.656 εργαζόμενοι και θα δημιουργηθεί νέος (και διάφανα ιδιωτικός) φορέας. Μετά το πρώτο σοκ, αρχίζει ο αγώνας και η αλληλεγγύη: Οι εργαζόμενοι στο ραδιομέγαρο αλλά και στα παραρτήματα σε όλη τη χώρα αποφασίζουν να χειριστούν οι ίδιοι την ενημέρωση. Χιλιάδες συμπαραστάτες κατακλύζουν τη Μεσογείων, ενώ συγκεντρώσεις πραγματοποιούνται σχεδόν σε κάθε πόλη. Με τη βοήθεια των μπάτσων και τη συμπαράσταση της «αντισυστημικής» ΧΑ., το σήμα της ΕΡΤ πέφτει, η αναμετάδοση όμως της απεργιακής πλέον ΕΡΤ συνεχίζεται μέσω διαδικτύου, παρ' όλο που η ξεφτισμένη digea των καναλαρχών-επιχειρηματιών κόβει και το ψηφιακό σήμα. Το κύμα αλληλεγγύης που περιφρουρεί την ΕΡΤ εμποδίζει την εισβολή των ΜΑΤ, οι αντιδράσεις κλιμακώνονται σε όλη την Ευρώπη κι ο Σαμαράς των κομματικά διορισμένων συμβούλων με τους υπέρογκους μισθούς, συνεχίζει το ακροδεξιό παραλήρημα. Η τρικομματική κυβέρνηση γίνεται δικομματική, η σπέκουλα οργιάζει και ο αγώνας για να ανοίξει η ΕΡΤ χωρίς ούτε μια απόλυση συνεχίζεται.

21/6: Δεύτερη δίκη και πεντάμηνη καταδίκη του συντρόφου αρνητή στρατεύσεως Μενέλαου Εξιογλου.

28-30/6: Σημαία μας η ισότητα - Όπλο μας η αλληλεγγύη: 17ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα, ποδηλατοδρόμιο ΟΑΚΑ.

28, 29/6: 2ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στα Τρίκαλα.

29, 30/6: 8ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στα Χανιά.

29, 30/6: 7ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Βόλου.

5-7/7: 16ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Κοινωνικής Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη.

Η τουρκική άνοιξη

Οι εξεγέρσεις που σημάδεψαν το 2013 αποτελούν αντίδραση στις συντηρητικές και νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης του ΑΚΡ, που εφαρμόζονται επί δέκα χρόνια.

Παρότι λείπει μια σοβαρή έρευνα που να μπορεί να αναλύσει τα τελευταία γεγονότα, είναι φανερό ότι κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων του 2013 ένα σοβαρό τμήμα της μεσαίας τάξης βρισκόταν στις κινητοποιήσεις στο πάρκο Gezi, στην Ταξίμ και στις πλατείες άλλων πόλεων της Τουρκίας. Η νεολαία των λυκείων ήταν η ραχοκοκαλιά των κινητοποιήσεων, ενώ η πανεπιστημιακή νεολαία ήταν αυτή που κυριαρχούσε στην οργάνωση. Πέρα από αυτούς, συμμετείχαν ενεργά στις κινητοποιήσεις κοινωνικές, πολιτικές και θρησκευτικές ομάδες, αντι-ΑΚΡ, αλλά και μαζικά και εθνικιστικά περιβάλλοντα. Είναι προφανές ότι αυτοί θα υποχρεωθούν να αλλάξουν μέσα από τις κινητοποιήσεις. Αφού δεν υπάρχει πια στρατός στον οποίο να μπορούν να στηριχτούν, εθνικιστές καθηγητές, συνταξιούχοι, μαζί με νέους αρμένιους, κούρδους, τραβεστί, ομοφυλόφιλους, έζησαν μια κοινή δοκιμασία και δοκιμάστηκαν σε μια κοινή εμπειρία.

Αρκετοί είναι αυτοί που συνδέουν τα γεγονότα που άρχισαν από το πάρκο Gezi με το ζήτημα του «τρόπου ζωής» – και έχουν μερικά δίκιο, καθώς πρόκειται για κάτι που αφορά κυρίως τη νεολαία. Είναι όμως και μία αναζήτηση για πολιτική ελευθερία.

Όσο και αν το ΑΚΡ έχει κάνει σημαντικές μεταρρυθμίσεις στο θέμα των πολιτικών ελευθεριών, η προσέγγιση των οπαδών του για τη νεολαία είναι οικοδομημένη πάνω στην έννοια της «υπακοής». Γενιές υποταγμένες στο κράτος, την κοινωνία, την οικογένεια και την εξουσία γενικότερα, δεν θα προβάλουν απαιτήσεις για ζητήματα δημοκρατίας και ελευθερίας.

Αυτοί που πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις ενάντια στον Ταγίπ Ερντογάν είναι αυτό που ονομάζεται «γενιά του '90», μια γενιά εξεγερμένη από τη στάση του κράτους απέναντι στις γυναίκες, την απαγόρευση του αλκοόλ, την υπαγόρευση του αριθμού των παιδιών, το σχέδιο HES, τους νέους κανονισμούς στα πανεπιστήμια, τα σκάνδαλα των εξετάσεων, τα περιβαλλοντικά προβλήματα, την εξαφάνιση όποιου πρασίνου έχει μείνει προκειμένου να γίνουν μεγάλα εμπορικά κέντρα, και από πολλά ακόμη αντίστοιχα είναι μια γενιά που αισθάνεται υπό πίεση και υπό καταστολή από την αυταρχική κυβέρνηση του Ερντογάν – ήδη όλα αυτά τα βλέπουμε γραμμένα σε συνθήματα στους τοίχους σε όλη την Τουρκία.

Όπως φάνηκε και από την περίπτωση του Μουμπάρακ, αυτός ο αγώνας για τις πολιτικές ελευθερίες και τον τρόπο ζωής στράφηκε ενάντια στο πρόσωπο του Ερντογάν. Όσο και

αν είναι διαφορετικό το πολιτικό σύστημα, και παρότι δεν τίθενται για τον Ερντογάν ζητήματα νομιμότητας, για τους διαδηλωτές είναι ένας πρωθυπουργός αυταρχικός και πρέπει να παραιτηθεί. Και δεν έχει σημασία για τους νέους ότι ζουν σε μια πιο ελεύθερη χώρα από το Ιράν ή την Αίγυπτο. Όπως και στις εξεγέρσεις της αραβικής άνοιξης, θέλουν να βάλουν όρια σε έναν αυταρχικό ηγεμόνα που έχει μεγάλη επιρροή και παρεμβαίνει στα πάντα.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να επισημάνουμε ότι υπάρχει μια σημαντική διαφορά με το κίνημα Occupy που επικράτησε στην Αμερική και την Ευρώπη και που ήταν κίνημα της «νεολαίας των 700 ευρώ», όπως ονομάστηκε, μιας νεολαίας που αγωνιζόταν εναντίον στη νεοφιλελεύθερη οικονομία, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, την ανασφάλιστη εργασία και το κλεμμένο μέλλον των νέων. Όπως βλέπουμε, για παράδειγμα, και στην Ελλάδα, είμαστε αντιμέτωποι με μια κοινωνική εξέγερση. Ο χρόνος θα δείξει αν στην εξέγερση της Τουρκίας υπάρχει ένα τέτοιο κοινωνικό υπόβαθρο και ποιες μπορεί να είναι οι εξελίξεις.

Καθώς το πολιτικό είναι το βασικό χαρακτηριστικό της εξέγερσης, τα γεγονότα που ζούμε τις τελευταίες εβδομάδες, φαίνεται ότι είναι πιο κοντά στην εξέγερση της πλατείας Ταχρίρ παρά στο κίνημα Occupy. Η συμμετοχή των φτωχών στρωμάτων και της κουρδικής νεολαίας ήταν περιορισμένη. Τα χαρακτηριστικά θα τα δούμε καλύτερα με την πάροδο του χρόνου. Ακόμη, το κουρδικό κίνημα δεν συμμετείχε στο σύνολό του σ' αυτή την εξέγερση. Η ηγεσία του και ο Α. Οτσαλάν έστειλαν μηνύματα υποστήριξης και χαιρέτησαν τους εξεγερμένους. Στο τουρκικό Κουρδιστάν όμως δεν έγινε καμία σοβαρή κινητοποίηση υποστήριξης. Η νεολαία του BDP εμφανίστηκε στο πάρκο Gezi ως ομάδα, δεν αναμείχθηκε όμως με τους υπόλοιπους.

Ωστόσο, η αντίσταση στο πάρκο Gezi δημιούργησε μια καλή ευκαιρία ώστε να μπορεί να εμπλακεί και ο δρόμος κινηματικός παράγοντας στη διαδικασία επίλυσης του κουρδικού ζητήματος. Αν μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η συνύπαρξη μακροπρόθεσμα, η Αριστερά ακολουθώντας αυτό το παράδειγμα μπορεί να οικοδομήσει μια εναλλακτική πολιτική.

Με την εξέγερση στο πάρκο Gezi η ηγεμονία του ΑΚΡ δέχτηκε πλήγμα, καθώς δεν έχει πια την υποστήριξη των φιλελευθέρων. Πέρα από τους συντηρητικούς, το σύστημα συμμαχιών έχει εξαφανιστεί. Οι μάζες κατάφεραν να αποκτήσουν μεγάλη εμπειρία δράσης και κινητοποιήσεων. Μπήκε ξανά στην καθημερινότητα της Τουρκίας ο αγώνας στους δρόμους. Από εδώ θα βγουν καινούργιες οργανώσεις και νέου τύπου πολιτική. Οργανωθήκαν φόρουμ, νέοι που δεν είχαν ποτέ σχέση με την πολιτική έφτιαξαν οδοφράγματα, γνωρίστηκαν με αριστερές οργανώσεις. Η νεολαία πολιτικοποιήθηκε σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Ο ισχυρότερος άντρας της χώρας έγινε αντικείμενο χλευασμού. Αμφισβητήθηκε και μειώθηκε η χαρακτηριστικότητά του και είναι πολύ δύσκολο πλέον να την οικοδομήσει ξανά. Διαλύθηκε η ψευδαίσθηση για το ΑΚΡ. Μέσα στην Αριστερά και την κοινωνική αντιπολίτευση δυνάμωσε το αίσθημα αυτοπεποίθησης και η εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους.

Αυτή τη στιγμή στην Ισταμπούλ και σε πολλές περιοχές της Τουρκίας συνεχίζονται οι συνελεύσεις και τα φόρουμ σε πλατείες και δημόσιους χώρους. Στο Μπεσίκτας, για παράδειγμα, χιλιάδες κόσμου συμμετείχαν σε μια μαραθώνια συζήτηση για το μέλλον και την συνέχεια του κινήματος. Στο πανεπιστήμιο οργανώνονται φόρουμ και μαθήματα σχετικά με τα κινήματα.

Φαίνεται να αρχίζει μια νέα περίοδος.

Ντογάν Τσετίνκαγια

